SEYDA-K-KĀDI NONDI-NĀṬAKAM

(A Tamil Mono-Drama)

EDITED WITH NOTES

AND

AN ENGLISH INTRODUCTION

BY

S. MUHAMMAD HUSAYN NAINAR
M.A., LL.B., PH.D. (LONDON)
Head of the Department of Arabic, Persian and Urdu
University of Madras

PREFACE

This edition of *Seyda-k-Kādi Noṇḍi Nāṭakam* is prepared from the only manuscript found in the Government Oriental Manuscripts Library, Madras. Although no other copy is available so far, the editor had the advantage of collating it with a printed copy of the same work. This printed copy was issued with two other small works altogether comprising 58 pages.

The first work *Ayya nainān Kātal* (ஐயநயினான் காதல்) covers 1-27 pages ; the second *Seyda-k-Kādi Noṇḍi Nāṭakam* (செய்தக்காதி நொண்டி நாடகம்) 28-52 pages ; the third Ilmu-nisā-v-enṟa-pāḍal (இல்முநிசா வென்ற பாடல்) 53-58 pages. All these three works were edited by Makhdūm Muḥammad Pulavar of Kayalpattanam as the third edition and printed by M. Sabhāpati Mudaliyar in Kalvi Vilakkam Press, in the month of Rajab 1281 A.H. (Jan. 1865 A.D.).

It is to be regretted that four pages 42-47 are missing from the printed copy of the *Seyda-k-Kādi Noṇḍi Nāṭakam* and the present editor had to depend entirely on the manuscript copy for these portions of the text.

Sometimes the book and the manuscript are at variance. The variations are indicated with the following signs in the present edition. The stanzas that are not found in the book are marked thus ( ). The stanzas that are missed in the manuscript are indicated thus [ ]. The sign * is given before some words whose readings cannot be ascertained correctly.

The manuscript is clear and legible, though not free from the idiosyncracies of the scribe.

The editor has to acknowledge with many thanks the kindness of Rao Sahib M. Raghava Ayyangar, who has courteously allowed him the use of the printed copy of the *Noṇḍi Nāṭakam*. He has also most materially helped the editor in the preparation of this work. His assistance in collating the printed copy with the palm-leaf copy was very valuable. The editor is also indebted to Mr. R. P. Sethu Pillai who along with Rao Sahib M. Raghava Ayyangar interpreted to the editor the metrical devices employed by the author of the *Noṇḍi Nāṭakam*, and read through carefully

all the proofs. To both of these the editor owes many valuable emendations, corrections and suggestions.

An attempt is made to collect in an Appendix the poems in praise of Seyda-k-Kādi sung by different Tamil poets. Twelve such stanzas are taken from *Peruntokai* (பெருந்தொகை) with the kind permission of Rao Sahib M. Raghava Ayyangar. The reference to other poems the editor owes to Rao Sahib S. Vaiyapuri Pillai and Pandit S. Somasundara Desikar.

University Buildings,
1st December, 1939.

S. MUHAMMAD HUSAYN NAINAR.

INTRODUCTION.

The Muslims, who from the eleventh century onwards, began to pour into Hindusthan from the north-west, chose to settle down in the country and make it their own home. The contact and intercourse, which, in consequence, followed between the two peoples, whether in times of peace or war, covering a period of nearly eight hundred years, have inevitably produced far-reaching effects on the language and literature of the country. While this Islamic influence pervaded the Deccan from the end of the thirteenth century, it did not spread through the Indian peninsula till after the middle of the seventeenth century in the reign of Awrangzēb (1658-1707) which witnessed the high watermark of the Muslim power in India. But the Indian peninsula had trade intercourse with pagan Arabia and Persia from the earliest times. The Arabs who had had dealings with the Tamils for trade purposes before the advent of Islam, brought also with them the religion of Islam to the land of the Tamils and the west coast. Thus the influence of the Islamic Arabia which was purely commercial and missionary, was at work from the seventh century onwards in the extreme south of India, though it did not manifest itself as a power till the political influence reached it from the north of India in the end of the seventeenth century.

During these centuries of Islamic influence in India every language in the country was gradually permeated with words and expressions of the language of the ruler in a varying degree according to the nature of the contact. The Tamil language is no exception to it. It received a number of Arabic and Persian words in the classical commentaries.[1] This fashion continued and it may be observed that from the seventeenth century a certain percentage of Arabic and Persian words had come to stay in the spoken as well as written language of the Tamils,[2] while a few references to Muslim culture and thought also had become familiar to Hindu writers in the Tamil land. The accompanying work illustrates this fact.

The work is entitled *Seyda-k-Kādi pēril Noṇḍi Nāṭakam* (the *drama of a lame man in praise of Seyda-k-Kādi*).

1. சாதர்-சிலப். கடலாடு 88. அடியார்க்கு நல்லார் உரை, நங்குரம்-சீவிக சிந்தாமணி - 2231 நச்சினார்க்கினியர் உரை.
2. See R. P. Sethu Pillai, *Tamil—Literary and Colloquial*, University of Madras, 1939.

Nondi nāṭakam is a mono-drama in which a lame man speaks about himself or more correctly it is a dramatic composition for a single performer, who narrates his own life in a long poem.

The writer of this kind of work begins with a prayer to God or holy person. Then he sings the praise of God or the person in whose honour the poem is composed. Then the lame man appears on the stage in conventional actor's panoply and tells in detail his genealogy, bravery and his training in the art of stealing. To this he links an erotic prelude, bewails the violence of his love and complains of penury which love dalliance and the society of women have reduced him to. His abject condition incites him to a career of adventure in search of wealth. He steals a horse and in this adventure his foot and hand are cut off. Then he roams about till his limbs are restored by the intervention of some miraculous power.

A number of *nondi nāṭakams* answer exactly to this description, which is regarded by the Tamils as the invariable model, the only variation being in the *deux ex machina* invoked to enable the hero to recover his lost limbs.

This form of poetry is not in accordance with the traditional literary ideals of the Tamils, and scholars deeply versed in Tamil literature are reluctant to recognise it as serious literature. But the important feature of this form is its peculiar lilt and the ease with which it lends itself to expressions by all writers. Hence it has continued to exist side by side with old forms.

This kind of drama is very popular with unsophisticated villagers. Even to-day such dramas are played in villages as in old times. The actor appears on a platform put up temporarily with bamboos and coconut leaves, and all the villagers, men, women and children sit facing the actor and enjoy the tamasha.

The accompanying text is a drama of the lame man who sings in honour of Seyda-k-Kādi. It was composed about the end of the seventeenth century by a poet who must have been a new convert to Islam.[3] There are clear evidences in his poem to establish this fact. His references to Islamic ideas and culture are rudimentary. In the course of invocation to God, the praise of the Prophet and the great leaders in Islam, his reference to 'Umar is not historically correct. He says that 'Umar condemned to

3. P. T. Srinivasa Ayyangar says the author was a Tamil Muslim poet. See *The Journal of Oriental Research*, Vol. III, p. 28.

death his own son and paternal uncle for misbehaviour,[3a] and does not mention the incident which induced the Caliph to prescribe this extreme punishment. But historically no act of tyranny is recorded against the Caliph. He was rigorous in imposing the legal penalty for relaxation of manners, especially drunkenness. Even Governors were deposed because of their weakness for wine. The Caliph did not shrink from commanding stripes to be inflicted even on his own son[4] and boon companions for the use of wine.

The author's references to other Caliphs Abū Bakr, 'Uthmān and 'Ali are not in the elevated style which may be expected of a man born in the faith of Islam. But his allusions to Hindu thought and culture flow naturally without conscious design. The various stanzas in the text would show that the author might have been well versed in Hindu lore before his conversion to Islam.

The author begins with an invocation to God. He describes God as the One Lord who is formless and at the same time not formless. He then praises the feet of the Prophet Muḥammad who was like a cloud-like umbrella to the world, then Abū Bakr who gave his daughter in marriage to the Prophet. 'Ā'isha, the 'Mother of the Faithful' is likened by the author to lotus-seated Lakshmi. Then he praises 'Umar who put to death his son and paternal uncle for misbehaviour, then 'Uthmān who collected the verses of the Qurān in the form of a book, then the brave 'Alī, possessor of the horse *dul-dul* and the sword *dhul-faqār*, then Ḥasan and Ḥusayn, sons of 'Alī, the *Tiger of Allāh*, and then the supreme *guru* Muḥiyyu'd-Dīn.

It is noteworthy that Tamil Muslim poets composed their poetical works in accordance with the traditional literary form by beginning with a prayer to God and then leaders and teachers in religion. They do not have conscientious objections to introduce allusions from Hindu thought and studies. As the present day writers are more punctilious the old practice of references to non-muslim ideas and literature is fast disappearing.

In every stanza of the invocation, the author announces that his object is to sing the praise of Śeyda-k-Kādi. His full name is

3a. See *Text stanza* 4, p. 2.

4. Mawlānā SHiblī relates on the authority of Ma'ārif ibn Qutayba that Abū SHaḥma, son of 'Umar, died on account of the pain caused by flogging. See SHamsu'l-'Ulamā SHiblī Nu'mānī *al-Fārūq*. 1908, p. 154.

SHaykh 'Abdu'l-Qādir Vijaya Raghunatha Periyatambi Marakkāyar.

Śeydakādi, Śayda-k-Kādi, Śīda-k-Kādi or Śīda-k-Kāli is a corruption of SHaykh 'Abdu'l-Qādir.[5] Arabic names and words undergo great change in the mouth of the Tamils; sometimes the process of transformation is not evident on the face of it.[6] This SHaykh 'Abdu'l-Qādir was a Marakkāyar. The word Marakkāyar is a shortened form of Marakkalarāyar (மரக்கலராயர்) and has no connection with the Arabic word *markab* (boat) and the story told in that context.[7] The Marakkāyars are Tamil-speaking Muslims and they are passionately attached to their language. They are distinct from other Muslims of the Tamilnad in the observance of certain marriage customs.[8] They belong to the *shāfi'ī* sect, while a large majority of other Tamil Muslims are *ḥanafis.*

SHaykh 'Abdu'l-Qādir who is panegyrized in this poem was a generous patron of his age. He was conspicuous for his munificence to Tamil poets, both Hindu and Muslim. Consequently an unique assemblage of literary talent mustered in Kīlakkarai. There was, first of all, 'Umar Pulavar, in the opinion of all, the greatest of Muslim poets. His Śīrāppurāṇam makes an extraordinary impression upon Tamil scholars, especially upon his co-religionists and the commanding influence of his reputation decides what should henceforth be the standard of poetical taste in the Tamil Muslim world. There were also Kandaswami Pulavar, and Paḍikkasu Pulavar, the celebrated Hindu poets of the day. Thus many masters of poetry and men illustrious in literature gathered around SHaykh 'Abdu'l-Qādir Marakkāyar whose virtues and liberality they celebrated in a series of splendid eulogies.[9]

The fame of Śīda-k-Kādi and the feeling of the casual poor are well brought out by the following line very familiar among the Tamils:

'செத்தும் கொடை கொடுத்தான் சீதக்காதி'

5. P. T. Srinivasa Ayyangar thinks that it is the corruption of Sayyid 'Abdu'l-Qādir. See *Journal of Oriental Research,* Volume III, p. 24.

6. Maymsan: Muḥammad Ḥusayn.
Sēmbra: SHaykh Mīrān.
Atrām: 'Abdu'l-Raḥmān.

7. See Thurston: *Castes and Tribes of Southern India,* Vol. 5, pp. 1-2.

8. *Ibid..* Vol. 5, pp. 4-5.

9. See Appendix.

Śīda-k-Kādi was the friend and disciple of SHaykh Ṣadaqatullāh, the scholar-saint of Kīḻakkarai, d. 1115 A.H. This saint was renowned for his learning and piety and held in very high esteem in South India. It was during his period a new phase opened in the progress of Islam in the Tamil country. He stirred up great zeal for Islam and people readily sacrificed their own interest or indulgence for the glory of Allāh and the good souls. Tradition has it that 'Umar composed his 'Śīṟappurāṇam' at the instance of the saint Ṣadaqatullāh who taught him the body of traditions and facts about the life of the Prophet. That 'Umar was his disciple may be inferred from the stanza* where he invokes the blessings of the saint.

There is also a belief current among the Tamil Muslims that Paḍikkasu Pulavar who came under the influence of the saint became a believer in Islam in secrecy.

The fame of this saint reached Hindusthan and Awrangzēb 'Ālamgīr Pādshāh was attracted by the reports of his piety and sound scholarship in Arabic. It is said that the Mughal Emperor at Delhi had correspondence with the saint at Kīḻakkarai, and invited him to the capital city. As the saint refused to comply with the request, the Emperor offered to appoint him as his *khalīfa* (representative) in the South. The saint again declined the honour. But the great 'Ālamgīr Pādshāh who had profound admiration for Ṣadaqatullāh persisted and sent in another request † that at least one of his sons be appointed to the post. This time the saint agreed and nominated 'Allāmah Muḥammad Labbai Ṣāḥib, one of his sons, as *qāẓī* in Madura.

The saint had in one of his letters to the Emperor made mention of the exemplary character and munificence of his friend Śīda-k-Kādi. On reading this news the 'Ālamgīr Pādshāh requested SHaykh Ṣadaqatullāh that SHaykh 'Ābdul-Qādir (Śīda-k-Kādi) may be sent to Bengal as the Emperor's *khalīfa*. Śīda-k-Kādi com-

*"நம்மையா ளுடையான் வேத நபிதிரு வசனந் தீனோர்
சம்மதித் திடப்பா ரெல்லாந் தழைக்கவே விளக்கஞ் செய்தோர்
இம்மையு மறுமை யும்பே றிலங்கிய சதக்கத் துல்லா
செம்மல ரடியி ரண்டுஞ் சிந்தையி லிருத்தி னேனே."

சீறாப்புராணம் — கடவுள் வாழ்த்து. 17

† It is said that the copper-plate grant of the Emperor is available at Kīḻakkarai.

plied with the wishes of the saint, took up his appointment as the representative of the Mughal Pādshāh in Bengal and stayed there for some time. As the new environment and the climate did not suit him he resigned his post. After he returned to his own city he sent the Emperor a rosary of pearls as big as the berry Solanum puvesecens (சுண்டைக்காய்). In return for this the Emperor sent Śīda-k-Kādi sandalwood, ink and tea as presents.[10]

Although it is not possible to arrive at the exact date of Śīda-k-Kādi yet his period is easily ascertained. He was a great friend of Vijaya Raghunatha Tevar, popularly known as Kiḻavan Setupati (1674-1710) whose reign was admirable in many respects. He was very famous for his bravery in war. It was he who rescued Chokkanatha Nayakar, the king of Madura, from the slavery to Rustam KHān[11] who had usurped all real power. As a reward for this service Chokkanatha gave Setupati the title of Pararaja kesari (Lion to other kings). He appointed Raghunatha, his brother-in-law, as chief of Pudukottah with the title of Raghunatha Tondaman and became the founder of the State of Pudukottah. He severed his connection with Madura, became an independent ruler about 1792,[12] and thus founded the line of Setupati rajas of Ramnad who have been great patrons of Tamil poets.

Śīda-k-Kādi was a great friend of this Setupati.. It is said that he assisted the Setupati with money and materials in the construction of the Ramnad fort.[13] It is supposed by some that he was the minister or chief adviser to the Setupati;[14] but it would be more correct to say that Śīda-k-Kādi held the status of an ambassador of the Ramnad State, for he was the most influential person of his times. He was a merchant prince from Kayal; his munificence had earned for him a name through the length and breadth of the country. Further, his influence with the saint Ṣadaqatullāh and through him with the Mughal Emperor must have induced the Setupati to secure his services as a representative of his State in its dealings with the Mughals or the East India Company. That Śīda-k-Kādi must have been very intimate with the Setupati is indicated by the title Vijaya Raghunatha Periya Tambi for it was the custom with the rajas to invest their favourites with their own

10. See *Islāmia Nēsan*, a defunct Tamil Magazine, Dec. 1909.
11. See *History of the Nayaks of Madura*, by R. Satyanatha Aiyar, 1924.
12. *Ibid.*
13. See *Ramnad Manual*, p. 232.
14. *Journal of Oriental Research*, Vol. III, part I, p. 26.

names and titles. Tambi, meaning in Tamil, younger brother, an affectionate surname, is attached generally to proper names among the Tamils.

This outline of Śīda-k-Kādi's biography is given so that it may be helpful for appreciating the theme of the poem.

After the introductory verses the actor appears on the stage dressed in conventional manner. He is his own herald and announces that he is there to sing the praise of Vijaya Raghunatha Periya Tambi. He succeeds in interesting the audience by giving a description of his dress and other preparations for the purpose. It is noteworthy that the style affords an excellent example of Tamil poetry made sonorous by the blending of Arabic and Persian words and it has a good deal of character and humour. These foreign words have also a considerable historical interest in giving us an idea of the scope of their influence.

The actor dances and sings saying that he will kick all those who will not bow before his patron.

After these preliminaries he begins his autobiography giving an account of his love affairs and the troubles to which his passion has put him, and thus attracts human interest. Then he recounts his journey from place to place in search of adventure till he reaches Jinji at the time when the war between the Mughals and the Mahrattas was in full blaze.

With the fall of Golkonda (21st September 1687) a year after the conquest of Bijapur, Awrangzēb thought that his work in the Deccan had been completed and the long dream of the Mughal Emperors since the days of Akbar seemed at last to have been fully realised. No rival Muslim power was left in the Deccan and all India now bowed to the sceptre of Delhi. At this stage Awrangzēb underrated the Mahratta danger. Perhaps he thought that with their capital and the royal family in his hand[15] the state of the Mahrattas had been thoroughly annihilated. But he was yet to take a proper measure of the Mahrattas. Soon after the execution of Sambhaji by the orders of Awrangzēb in August 1689 the prin-

15. After the fall of Rajgadh, the widow of Sambhaji and her son Sivaji (Sahu) were captured by dhul-Faqār KHān and conveyed to the Mughal camp where they were treated with kindness by the daughter of Awrangzēb.

cipal Mahratta leaders repaired to Rajgadh when it was determined in consultation with Yessu Bai the widow of Sambhaji, that Ramaraja[16] should be declared king on behalf of Sahu, her son, who was six years old. It was also resolved that the new king should move about from place to place along the line of forts from Rajgadh to Vishalgadh in order to distract the attention of the Mughals. But after the capture of Rajgadh by the Mughals Ramaraja was advised by his councillors to make good his way to Jinji as soon as possible before this move should be suspected by the Mughals. At the end of 1689, Ramaraja reached in safety the fort of Jinji, about 80 miles south-west of Madras.

After his arrival at Jinji Ramaraja maintained all the forms of government which had the effect of strengthening his cause and attracting a large crowd of men to his new capital which became a centre of Mahratta activity.

The aim of Ramaraja was reported to be " to divert the Mughal army from his kingdom of Poona and join with several Hindu Nayaks and raise a considerable army to retake the Golkonda and Bijapur kingdoms ".[17]

As Ramaraja experienced great financial difficulties, the ministers at Jinji looked round to raise money from the European settlements on the east coast. According to the Diary and Consultation Book of 1689 (p. 97) the *subadar* of Jinji demanded 3,000 *hun* as an advance or loan from the English factory at Kunimedu and a like amount from the French and Dutch factories lying within his jurisdiction. They also extorted money gifts from the Indian merchants. As these sources brought in very little money the Mahratta government offered to sell the fort of Devanampattnam (Fort St. David) with a gun-shot of land round it to the European companies who began to bid for it. The French and the Dutch tried to lower its value to the English and wished to possess it for themselves. But the English who understood that the possession of the fort would be very useful and profitable to themselves settled the price at 51,500 *chakrams*,[18] or 1,08,150 rupees, after skilful haggling. The agreement was entered into with Santa Ballaji, the

16. This Ramaraja was the son of Suryabai, the widow of Sivaji. After the execution of his mother he was kept in internment by his half-brother Sambhaji in the fort of Rajgadh.

17. *Madras Diary and Consultation Book*, 14th Nov. and 6th Dec. 1689.

18. A *chakram* is a small gold coin worth two rupees and one-tenth while the value of the *hun* varied from 3½ to 4½ Rupees.

subadar of Kunimedu, who came to Madras on behalf of Ramaraja to negotiate the sale of the fort. Then the English dispatched two commissioners Messrs. Thomas Yale, and Charles Barwell to arrange matters with Ramaraja and procure the *farmān* signed. Ramaraja granted the *farmān* by the end of August 1690 which gave the Devanampattnam fort, and the random-shot of the land around it with all privileges including the government of the country with their own laws and customs and the liberty of coinage.[19]

While the arrival of Ramaraja put the European companies in a flutter, it meant for the Mughals the rise of a new centre of the Mahratta power. The Emperor Awrangzēb deputed DHul-Faqār KHān immediately after his return from Rajgadh to pursue the Mahratta king to the east coast in June 1690. The approach of DHul-Faqār KHān has been recorded in the Diary and Consultation Book of September 1690. " A letter was received from DHul-Faqār KHān, general of the Mughal forces against Ginjee and son to Asad KHān the grand Vazier Lord High Chancellor to the Mughals, wherein amongst other things he importunately desired the English to supply him with 200 maunds of gun-powder and 500 soldiers, which, if we deny him will be resented and they will conclude we side with Ramaraja and complain to the Mughal against us thereof, to the hazarding of our peaceful settlement and trade overseas. Having been obliged to be friendly towards him, it was ordered that 200 maunds of powder alone should be sent as soldiers could not be spared." By February 1691 DHul Faqār KHān granted a cowle to the English confirming their privileges enjoyed by them before, in consideration of the services to the Mughals by their supply of gunpowder.

Ramaraja had sent his own troops with the contingent of his allies Tanjore Tirmbak Rao, and Echappa Nayakan[20] northwards into the Carnatic plateau to prevent the Mughal general's descent into the eastern plains, but the terror of his name was too great and they returned without doing anything.[21]

The coming of DHul-Faqār KHān crowned with his great victory at Rajgadh and the capture of Sambhaji's entire family as well

19. *Madras Diary and Consultation Book,* August 1690, pp. 64-65.
20. Echappa Nayakan was later on won over by DHul-Faqār KHān who secured for him a *manṣab* of six *hazārī* and a *jagir* of three lacs of *hun* in the Carnatic.
21. J. Sarkar: *History of Awrangzeb,* Vol. V, p. 69.

as his unbroken series of successes in the Cuddappah and Arcot districts at first created a consternation at Jinji. Ramaraja left that fort for some safer refuge in the Carnatic nearer his ally, the Raja of Tanjore, and the English at Fort St. David. The Diary and Consultation Book of September 1690 (p. 72) says "that Ekoji is sending a considerable supply of horse, men and money to Ramaraja to keep the Mughals at bay".

Ramaraja wrote in October 1690 requesting Elihu Yale, Governor of Fort St. George (1687-1692), to grant help whenever necessary in consideration of the grant of the *farmān* of Fort St. David. According to *Kaep* 279, in October DHul-Faqār KHān even wrote to the French to prevent Ramaraja's escape by sea in an English ship.[22] The miserable country from Jinji to the sea-coast continued to be pillaged by the camp followers of both sides. People fled for safety to the south in Tanjore territory and to the European factories on the coast. The population of Pondicherry doubled in the course of one year rising to 60,000 souls.[23]

By April 1691 the Mughal army before Jinji had become so large and well provisioned that the people around expected a speedy fall of the fort. But in reality the siege had made little progress as a complete blockade of such a strong fort was beyond their power. In November 1690 reinforcements reached Ramaraja from three Mahratta chiefs who came with 2000 horse and took charge of the defence works at Chakrakulam in the lower fort. In February 1691 Ramaraja returned to Jinji to defy the Emperor from within his stronghold for several years. The Raja of Tanjore aided him throughout the siege with men, money and provisions, partly on account of the family tie and partly from cession of territory.

It is clear from the foregoing account that the siege of Jinji must have been a stirring event of the day. The duration of the siege (1689-1697) and activities connected with it must have been very much discussed everywhere by the people in the south. As this was the first Mughal siege of considerable importance known to the Tamils, it was a novelty for them; the interest in the new comers, namely, the Mughal army, and the great consternation aroused by the siege must have caught the attention of all types of people. Perhaps the author of the poem wanted to write on this great event utilizing it for his own ends. He sends the hero to

22. J. Sarkar: *History of Awrangzeb*, Vol. V, p.
23. *Ibid.*, p. 70.

Jinji and through him has contributed in his own way some interesting materials which help us in our historical studies.

The hero of the poem who is the head of the Kallars, reaches Jinji and describes thus the fort. "I saw the fort of Jinji. The crescent moon crawls on its turrets. I saw the *pettah* in front of it; its many streets, flat-roofed sheds, and bazaar streets.[24] At Jinji, great among the far-famed cities, lived the son of Sivaji Raja, the lion to his foes, at whose feet the enemies prostrate. He was a stern upholder of justice. He was gifted with a beaming face and an attractive personality. He was addicted to the pleasures of life."[25] Sūlupu Kān (the Tamil form of DHul-Faqār KHān) is described by the hero as a magnificent cloud, Makka Isma'īl KHān as a lion-like lord, and Dawūd KHān as the lord of men. Then Echappa Nayakan and a number of Mughal commanders who led contingents are mentioned. Their names are: Nādir KHān, 'Abbās KHān, Qatlū KHān, SHāh-Bāz KHān, Ṣafdar KHān, Ṣamad KHān, Aḥad KHān, Bahlūl KHān, Imām KHān, 'Alī Mardān KHān, Nawāz KHān, KHān-i-KHānān, Malik Samandar KHān, Muḥammad KHān. As these names are very much Tamilised, the discovery of their original form is purely a matter of conjecture based upon a similarity of sounds. Of these names only 'Alī Mardān KHān appears in history books. The rest can be checked only with the help of official dispatches if they are available.

"These men", says the hero of the poem, "gathered together by the order of Awrangu-seyku-sāhibu (Awrangzēb) ruler of Agarai (Agra); the Wazirs proceeded to collect tributes from the whole of southern regions. They had strong and fierce elephants, 60,000 horse and *bundeli* soldiers. As they advanced, the northern mountain trembled; the enemies became giddy; pregnancies of women came to a premature end. They encamped with their army at Vellore which they captured and also Wandewash. Elated by their victory they encountered the valiant army of Santosh Vairoji Gorpade and scattered them. After collecting tributes from their enemies, they marched towards Jinji to the accompaniment of drums of the Rajas whose lances bore the marks of enemy's blood, and encamped there. They pitched their tents, which resembled the mountain-peak at Jinji surrounded by eight

24. For a description of the fort of Jinji, see KHāfī KHān, *Muntakhab-al-Lubāb* and *South Arcot District Gazetteer*, I, 347-48, also *Manual*, 413.

25. The regent Prahlad Niraji threw Ramaraja into a life of debauchery (Martin) and kept "the young king constantly intoxicated by the habitual use of *ganja* and opium" (Wilks).

See J. Sarkar: *History of Awrangzeb*, Vol. 5, p. 64.

hills and planted their standards. Herds of fierce elephants surrounded the hills like rows of black mountains. Bushes and thickets were lopped off, forests were cleared, and horses were tied. Herds of camels and bulls that carried baggages were tethered in many rows. Patrols were placed, Vaḍugars (Telugus) and Kannadas were encamped in topes and mutts. The kings in tents were surrounded by the army like the sea that encircles the earth. The *tulukkas,*[26] speaking an unknown tongue, had come like an overflowing sea. Fearing that these *tulukkas,* would be rude to them or take them as captives the Mahrattas ran away. They did not mind their homes, their tape-cots, cushions, pillows, and standing brass lamps. They deserted their cattle and children who could not run along with them, and sought refuge in forests. Some carried on their hips their dearly loved babes; cowards concealed themselves with a desire to plunder by stealth. Some others roamed about here and there in search of their beloved children. The number of such people cannot be counted!

There were some who gave themselves up to feelings of sorrow shedding bitter tears, cursing the Mughals, and roamed in the forest like wandering birds and suffered from hunger. Yet others cursed their own fate, halted in mutts and spread their cloth on the floor preparing to sleep. There were also some who could not escape; when they were caught they bewailed their lot and joined their palms in supplication. In this manner all kinds of people, in great distress, left their homes. I entered everyone of these and looked round as a tiny rat in a tiger's den. I could not get any booty on account of my adverse fate. So I resolved to steal one of the horses from the camp of Sūlupu Kān (DHul-Faqār KHān). I provided myself with a wand, smoking bowl made of coconut shell, a small mat, an axe, a round file, peacock feathers, conch, and a cord of black wool. I dressed myself in rags, tied a waist-band and thus looked red like a fierce tiger. I smeared ashes on my body and thus disguised myself as a mendicant. Then I proceeded to the army quarters. I passed through several streets seeing the tents. Suddenly I saw at a distance headman and watchman. Then I saw the tents of the Wazir especially those of Sūlupu Kān, and Echappa Nayakan whose pavilions were crowded with a number of *lādas* and *faqirs.* When I saluted them hiding my foul thoughts, they asked me *Āw, Kahān jāte* (Come on! where do you go?)

26. *Tulukkas,* literally Turks, but used wrongly in Tamil for Muslims generally.

I replied: *Āp bulāte te, men Āyā* (You called me, I came).

Then they said: *Kāwre khāna* (Eat food).

I thought that this was a good job, went and sat there. Orders were given to serve churned ganja water in a vessel. I thought that it was the dispensation of the Creator, knelt in silence, pronounced *bismillāh* and drank it. They served with unstinting hand meat and bread. I ate all in the orthodox manner without any hesitation. As a result of the intoxication of the *bhang,* my eyes grew red, tongue and teeth became dry. I became giddy and confused. I folded up my legs and arms and lay in a corner. By the gracious charity of Echappa Nayakan whose breast is adorned with a sweet-smelling garland of flowers, the men who serve food came after sunset, and called me with kindness. I got up, went with my vessel, and ate to my heart's content. Then I went to sleep and woke up in the morning.

I noted carefully every street in the camp and learnt intimately the details about the people who lived there. I cultivated friendship with many and understood the secrets of the place. I found out the residence of the head-watchman. Thus in a period of fifteen days I got so much used to the place that I became one with those in the camp.

I learnt the language of the horse-grooms. I selected the new moon night to steal the horse of Sūlupu Kān. On that night I got aside like a winged ant, hid myself till midnight when I woke up, tightened my belt and came out. I found every one in the camp asleep. I entered the tent stealthily without noise and approached the horse of Sūlupu Kān which looked as if it were a statue of emerald. I bowed to the horse by touching its hoof and put the reins into its foaming mouth, cut off its tether and led the horse outside. Just then a wicked dog barked and the noise awakened the guards. Immediately they ran hither and thither in search of the horse. I abandoned the animal and concealed myself in a bag and rolled aside. When they sighted the horse they thought that the thief who had escaped must be near by and began to search for him turning the night into day by lighting innumerable torches. Then I thought it not prudent to remain in the bag; I got out of it, and hid myself in a stack of firewood, where a black scorpion stung me on the shoulder. Like a Brahmin woman who had lost the salted meat which she had kept in secret, I could not cry out. I rolled on in agony and fell into a dirty pit. There they caught me. I was washed and taken to the presence of Dāwūd K͟Hān. He sent me to Sūlupu Kān who consulted the

qāẓīs regarding the punishment for theft, and then issued orders to cut off my leg and arm. The order was immediately carried out by the barber who cut off my right leg and left arm. The whole day I suffered from excruciating pain. Just then Mamu Naynappillai Marakkāyar had come to Jinji from Chennapatnam[27] (Madras). He heard about the theft and the punishment meted out to me and came to see me."

The author of the poem does not mention the business which took Naynappillai Marakkāyar to Chennapattanam and thence to Jinji. It may be guessed from the entry in the Madras Diary and Consultation Book, (30th January 1690, p. 7) that Mamu Naynappillai Marakkayar might have gone to Madras as a representative of Śīda-k-Kādi Marakkāyar, his brother, to conduct trade negotiations on behalf of Setupati with the East India Company for opening a settlement on the Madura coast. But it is difficult to explain why he went to Jinji from Madras. Perhaps Naynappillai Marakkayar being a merchant might have gone to Jinji with a view to open a business with the Mug͟hals or the Mahrattas. Or, the author of the poem might have introduced this Marakkayar abruptly for a final solution in the play, and hence it may be a mistake to attach any historical significance to his presence at Jinji.

To return to the story of the lame man, "Naynappillai Marakkayar asked me, 'Who are you?', 'which is your place?' I replied, 'I am a *kallan* from Solaimalai'. He said, 'Savās' (S͟Hādbās͟h)." Then he gave me money to buy lime fruit and oil,[28] and said, "After the wound is healed, present yourself before Periya Tambi Marakkāyar (Śīda-k-Kādi) and then all your difficulties will vanish."

"In three days' time the pain decreased and the wound also healed in due course. Then I bought a horse with the money given me by Naynappillai Marakkāyar. I left Jinji on an auspicious day, passed through Valikondapuram, Ariyalur, Puducottah, Tirumarudur, Tondi, Manakkudi, Tiruppalai-k-kudi, Wadi, Devipattanam and finally reached Ramnad, the capital of Setupati Raghunathan. I halted there for the night. Next morning I

27. Rao Sahib M. Raghava Ayyangar is of opinion that this is the earliest mention of the name *chennapattanam* in Tamil literature.

See *Madras Tercentenary Commemoration Volume*, 1939, p. 66.

28. Lemon and salt dipped in hot oil are an excellent fomentation for wounds.

appeared before the house of Periya Tambi Marakkāyar and learnt that he was at Kīḻakkarai. So, I left Ramnad, crossing rivers and tanks, passed through topes and reached Kīḻakkarai where Mamu Naynappillai Marakkāyar introduced me to Śīda-k-Kādi. I saluted him. He made enquiries of me as if I was his old acquaintance, and spoke encouraging words to me. He thought that I would lead a good life if converted to Islam, presented me with 1000 gold coins and sent me kindly before Ṣadaqatullāh to learn the *kalima.* I entered the *kutbapalli* (Cathedral mosque) and saluted the saint Ṣadaqatullāh. Immediately he taught me the *kalima.* Then I learnt the various forms of Muslim prayer and practised the observances of a good Muslim.

In course of time I was advised to go on a pilgrimage to Makka. I took leave of Ṣadaqatullāh and Śīda-k-Kādi, boarded a merchant vessel and went to Kōḻikūḍu (Calicut). There I changed ship and took another for Makka. I visited Ka'batullāh where I saw the assembly of *sharīfs, sayyids* and *'ālims.* I stayed in Makka for some days and then I left for Madina which place I reached after 20 days. I visited the tomb of the Prophet (the place where his holy feet touched the ground) and circumambulated it. I stayed there saying prayers and making humble supplications to the Prophet. Then I fell asleep. When I woke up I found my lost limbs restored. This transformation surprised me very much. I concluded that it was the result of my faith in Islam. I worshipped Allah and praised the Prophet."

University Buildings,
Madras.

S. M. H. N.

பிஸ்மில்லாஹிர்ரஹ்மானிர்ரஹீம்[1]

செய்தகாதி[1a]பேரில்

நொண்டி நாடகம்

காப்பு

கண்டவர்கள் கொண்டாடும் கன்னன் வகுதை[2]யில்வாழ்
மண்டலிகன் பெரியதம்பி மரைக்காயன் அருளுதித்தோன்
கொண்டவர்கள் கலிதீர்க்குங் குருசெய்த காதிதன்மேல்
மொண்டிநா டகத்தைப்பாட முதல்வனே காப்புத்தானே.

சிந்து

1. திருவுலாவிய வகுதைநகர்வரு
கருணைவாரிதி தருமகுணநிதி
செய்தகாதியென் றெய்து காமனையே கொண்டாடவே

உருவமேயெனி லுருவமேயல
தருவமேயெனி லருவமலதெனு
மொருவனே துணை யொருவனே துணையே —தந்தானனா.

2. நகுலனற்குண சுகுணனன்கொடை
முகிலெனுங்கரன் பெரியதம்பி
நராதிபன்செய்த காதிதன்புகழே கொண்டாடவே

முகில்கவிந்திடு கவிகைகொண்டருள்
முகம்மதாம்நபி[3] யிருசரண்களை
முழுதுமன்பொடு தொழுதிறைஞ்சுவனே —தந்தானனா.

1. பிஸ்மில்லாஹி—இந்த வசனத்தை உச்சரித்த பிறகுதான் முஸ்லிம்கள் எக்காரியத்தையும் தொடங்குவார்கள். இதன்பொருள் 'அருளாளனும், அன்புடையோனுமாகிய அல்லா(ஹ்)வின் திருநாமத்தால்' இக்காரியத்தைத் தொடங்குகிறேன் என்பதாகும்.

திருக்குர்ஆனின் ஒன்பதாவது சூராவைத் தவிர மற்றச் சூராக்கள் (அத்தியாயங்கள்) இந்த வசனத்தைக்கொண்டே தொடங்குகின்றன.

1a. செய்தகாதி—ஷைகு அப்துல் காதிர்.

2. வகுதை—இப்பெயர் பக்தாத் பட்டணத்தைக் குறிக்கிறது. தென்னாட்டிலுள்ள முஸ்லிம்களுள் ஒரு சிலர் பக்தாத் பட்டணத்திலிருந்து தென் இந்தியாவிற்கு வந்ததாக ஒருசாரார் கூறுகின்றனர். தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்களில் சிலர் தம்பெயருக்குமுன் வகுதை என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவது இதற்குச் சான்றாகும்.

3. முகம்மதுநபி நாயகம் கி. பி. 570-632.

3. காவிப்புதுமலர் வாவிக்கரைகயல்
தாவிக்குலவிய காயற்றுரைசெய்த
காதிக்கினியசொல் லோதித்துதி செய லேகொண்டாடவே

பூவிற்றிருமகள் போலத்தருமக[4]
ளாரைத்திருநபி யாருக்குதவும
பூபக்கரை[5]யிசை நாவிற் புகழுவனே —தந்தானனு.

4. தருவிஜயரகு நாதப்பெரிய
தம்பியையிய லிசைகளாலே
தருசெழுந்தமி ழுதனிலன்பொடு தான்கொண்டாடவே

அருமைமகனொடு தாதைக்கிளைவனை
முறைமைதவறின தாலேவதைசெயும்
அரசருமரை[6]யென் னுவினிற் புகழ்வேன் —தந்தானனு.

5. திக்கிலெழுபா ருக்குளிசைபூ
ரிக்கவளர்கா ரிக்கைநிகர்மலர்
செய்தகாதியென் றெய்துகாமனை யேகொண்டாடவே

மிக்கமறைநூ லுக்குளுரைதேர்
தக்கவிசுலா மிற்றலைமைசெய்
வெற்றியுதுமா னை[7]ப்புகழுவனே —தந்தானனு.

4. மகளார்—ஆயிஷா நாயகம்.

5. **அபூபக்கர்**—இஸ்லாமாவதற்குமுன் இவர் பெயர் அப்துல் கஃபா என்பது. அபூபக்கர் என்ற பெயர் நபிகள்பிரானால் இவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. இவர் இஸ்லாமிய ஏகாதிபத்தியத்தின் முதல் கலீபாவாக விளங்கினார். கி. பி. 632 முதல் 634 வரை அரசு செலுத்தினார். இவர் ஒழுக்கத்தில் மிகச் சிறந்தவர். அல்-ஸித்தீக் (வாய்மையாளர்) என்று இவர் பாராட்டப்படுகிறார்.

6. **உமர்**—இவர் அபூபக்கருக்குப்பின் இரண்டாம் கலிபாவானார் (கி.பி. 634—644). இவர் காலத்தில்தான் இஸ்லாமிய ஏகாதிபத்தியம் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பரவிற்று. அபூஉபைதா, காலித் இப்னு வலீத் என்னும் இவர்கள் கிரேக்கர்களை ஸிரியா, பினிஷியா முதலிய இடங்களில் முறியடித்தனர். ஸஅத் இப்னு அபிவக்காஸ், நுஃமான் முதலிய படைத்தலைவர்கள் இராக் பிரதேசத்தை ஜெயித்து பாரசீக ராஜ்யத்தைக் கைவசப்படுத்தினர். அம்ரு இப்னுல் ஆஸ் எகிப்து பிரதேசத்தையும் முஸ்லிம் குடையின்கீழ் நிலைநாட்டினர். இன்னும் முஸ்லிம் படைகள் வியக்கத்தக்க முறையில் வெற்றிபெறுவதற்குச் சாதனமாய்ச் சில நிலயங்களை ஸ்தாபித்ததனால், உமர் இஸ்லாமியசரித்திரத்தில் மிகக் கீர்த்தி வாய்ந்தவர்.

7. **உதுமான்**—கலீபா உமர் அவர்களுக்குப்பின் மூன்றாம் கலீபாவானார் (கி.பி. 644—656). இவர் காலத்தில்தான் திருக்குர்ஆன் இப்பொழுதிருக்கிறபடி தொகுக்கப்பட்டது.

6. காயல் நகர்கன தானனுலகுப
 காரனெமதுச காயனுயர்செய்த
காதிதனதும காஅதிபுகழ் கொண்டாடவே

வாயுவெனுமதி வேகதுலுதுலு[8]
 வானபுரவியும் வாளு[9]முடையவர்
வலிமை கொண்டவர் அலி[10]சரண்டுணையே —தந்தானனு.

7. அதிக குணவரன் மதுரமொழியர்க
 ளழகுமதனவேள் பெரியநம்பிமேல்
அருமைமிகுதரு தமிழ்சொரிந்தே கொண்டாடவே

மதினநகர்வாழ் புலியெனலியருள்
 மதலையெனவரு மசனையுசனை[11]யென்
மனதிலன்பொடு தொழுதிறைஞ்சுவனே —தந்தானனு.

8. [மருமலர்ப்புயன் றருமசற்குண
 வள்ளலாகிய தெள்ளுமாமணி
வருதையார்செய்த காதிமன்புகழ் கொண்டாடவே

8. துல்துல்——நபிநாயகம் அவர்களின் குதிரையின் பெயர். இக்குதிரையை நபிகள்பிரான் அலியாருக்குக் கொடுத்தார்.

9. அலியாரின் பெயர்பெற்ற வாள் துல்பகார் எனப்படும்.

10. அலி—இவர் நான்காம் கலீபா (கி. பி. 656—661). இவர் நபிகள்பிரானின் திருமகள் பாத்திமாநாயகத்தை மணஞ்செய்துகொண்டார். நபிகள்பிரானின் வபாத்துக்குப்பின்பு அலியாரே கலீபாவாக இருக்கத் தகுதியுடையவரென்பது ஒரு சாரார் கருத்து. இவர்கள் ஷீஆ வகுப்பார் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அலீயார்க்கு அஸதுல்லா (அல்லா(ஹ்)வின் புலி) என்ற பட்டப் பெயரும் உண்டு.

11. ஹஸன், ஹுஸைன் என்னும் இருவரும் அலியார்க்கும், பாத்திமா நாயகத்துக்கும் பிறந்த குழந்தைகள். அலியார்க்குப்பின் ஹஸன் கலீபாவாகப் பட்டம்பெற்றுச் சிலகாலத்தில் தம் பதவியினின்று நீங்கவே அபூஸுப்யான் குமாரர் முஆவியா கலீபாவானார்.

ஹுஸைன் அவர்கள் ஹிஜ்ரி 61-ம் ஆண்டில் கர்பலாவில் முஆவியாவின் குமாரர் எசீது என்பவரால் ஷஹீது செய்யப்பட்டார். முஹர்ரம் மாதம் முதற் பத்துத் தினங்களில் இவருடைய ஷஹாதத்தைப்பற்றி ஷீஆக்களால் துக்கம் கொண்டாடப்படுகிறது.

குருவினுத்தம சருவசற்சனக்
கோன்முகியித் தீன்[12]சரண்களைக்
குறியினெடுகண்சிரசில் வைத்துக்கொண்டேனே] —தந்தானனு.

நொண்டியின் சபையுலா

விருத்தம்

தன்மமும் பொறையுங் கொண்ட சற்குண னிதிபோல் வந்த
மன்மதன் வச்ர நாட[13]ன் வருதைவாழ் செய்தகாதி
பொன்மக ணிர்த்த மாடப் பூமகள் புகழ்கொண் டாட
நன்மைசேர் கொலுவி னெண்டி நயத்தொடுந் தோன்றி னனே.

சிந்து

1. இந்நிலம்புகழ்பிர தாபன் —-விஜய
இரகுநா யகப்பெரிய தம்பிம கீபன்
கன்னவ தாரன்புகழ் பாடி —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி னனே.

2. ஆலிக்கும் வீர தண்டை கட்டி —அதற்
கண்டையிற் பலகறை வெண்டயமுங் கட்டிக்
காலுக்குப் பந்தமுங் கட்டி —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி னனே.

3. அந்தமாய்ச் சருபந்து[14] கட்டி —மெய்யி
லகலாத்து[15]ம் சகலாத்து[16] டகலாவு[17]ங் கட்டிக்

---

12. இவர்திருநாமம் அப்துல் காதிர் ஜீலானி என்பது. இவர் காதிரிய்யாக் கூட்டத்தின் ஸ்தாபகர். இவருக்கு முஹிய்யுத்தீன் (மார்க்கத்தை உயிர்ப்பிக்கிறவர்) என்ற பட்டப் பெயர் மிகவும் பொருத்தமானதே. இஸ்லாம் மார்க்கத்துக்கு இவர் இணையற்ற கைங்கரியங்கள் செய்திருக்கின்றார். தமிழ் நாட்டில் முஸ்லிம்களிடையே இவர் பெயர் பரவியிருக்கிறது. **முஹிய்யுத்தீன் மாலை, முஹிய்யுத்தீன் காரணச் சரித்திரம்** முதலிய தமிழ் நூல்கள் இவர் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றன. இவர் பக்தாத் பட்டணத்தில் ஹிஜ்ரி 561-ம் (1165 A D.)-ம் ஆண்டில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

13. **வச்ரநாடு**—இதன் விவரம் தெரியவில்லை.

14. **சர்பந்ந்**, P. தலைக்கவசம்.

15. **அகலாத்**, P. அக்லியூன் அல்லது அகிலூன். . இது திமிஷ்க் பட்டணத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட ஏழு வருணப் பட்டாடை; செடி கொடி போட்டு நெய்யப்பட்டது.

16. **சகலாத்**, P. (சகில்லாத், சகிலாத், சகல்லாத்). சிவப்பு நிறமான துணி, சிவந்த ஆடை; இதைச் சிலர் துருக்கி வார்த்தை என்று கருதுகின்றனர்.

17. **டகலா**, H. தக்லா. பருத்திப் பஞ்சை ஊட்டிச் செய்யப்பட்ட அங்கி வகை.

கந்தைக்குப் பாயமுங் கட்டி —நொண்டி
• களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.

4. (மெய்யிற்குங் குமவாடை பூசி —நொண்டி
விருதான வழிக்கெல்லாம் மவுத்துவம் பேசி
கையிற்குஞ் சமுமெடுத்து வீசி —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.)

5. பரிசையொடு பெரியகத்தி கொண்டு —பாசிப்
பருவமயிர் காட்டிவீசை திருத்திவீசை முறுக்கி
கருதலர் வாயடங்கக் குத்தி —நொண்டி
• களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.

6. புதுமலர்க் குங்குமத்தார் சூடி —காயற்
போசன்செய்த காதி புகழைக்கொண் டாடிக்
கதையோடு காவியங்கள் பாடி —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.

7. [கண்ணாடி போற்பரிசை பதித்து —நொண்டி
கால்வீசி வட்டமிட்டு மேன்மீசை திருத்தி
சுண்ணாம்புக் கல்லுப்பல்லுக் காட்டி —நொண்டி
தொங்தோமென் ருடிக்கொளத் துசங்கட்டிஞனே.]

8. (வல்லாண்மை மந்த்ரவித்தைக் குள்ளன் —எங்கும்
வலைபுகுந்த நரிபோல வந்திருக்கு முள்ளன்
கல்லிலே நாருரிக்குங் கள்ளன் —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.)

9. ஆனைமா ருட்டஞ்செயுந் தீரன் —இசுலா
மானபேர்க் கெல்லாம ருமைக்கு மாரன்
கானிலுங்குங் குங்குமப்பூந் தாரன் —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.

10. (எத்தலமு மெச்சுபிர சண்டன் —வீர
தீரர்பட் டாணிகள் ராவுத்தர் கண்டன்
கர்த்தனைத் தொழுவோர்க்குத் தொண்டன் —நொண்டி
களரிக்கு ளாடக்கங் கணங்கட்டி ஞனே.)

11. வாதாடும் பேர்களைத் தடுப்பேன் —எதிர்
மாற்றலர் மூக்கிற்றும்பைச் சாற்றையும் விடுப்பேன்
வேதாந்த குருவைக்கை யெடுப்பேன் —கள்ள
விச்சைக்குப் பத்திரட்டி பிச்சையுங் கொடுப்பேன்

12. தேச மெழுகடலுஞ் செல்வேன் —என்றுந்
திண்டுமுண்டு கொண்டவண்ட நொண்டிகளைக் கொல்வேன்
பாச முறுஞ்சமயம் வெல்வேன் —செல்வப்
பார்த்திபன் செய்தகாதி கீர்த்தியையுஞ் சொல்வேன்.

13. குபிரான[18] பேர்களைத் துணிப்பேன் —என்றுங்
கோதற்ற தீனோ[19]ர்கள் பாதத்தைப் பணிவேன்
அபிராம தீனெறியிற் புகுவேன் —நசு
ருணி[20]கள் மார்பில்முளை யாணிகள் அறைவேன்.

14. கன்னன் செய்த காதிபுகழ் துதிப்பேன் —அவன்
கால்கும்பி டாரைநொண்டிக் காலால் மிதிப்பேன்
என்னைவணங் கும்பேரை மதிப்பேன் —விரு
திட்டுச்சண்டை யிடுவார்மு னெட்டிக் குதிப்பேன்."

சுய சரிதை

ஒடுங்காப்புலி செஞ்சிநகர் புகுதல்

விருத்தம்

உரைப்பருந் தமிழ்ப்பா வாண ருயிரையுங் காத்து நீண்ட
திரைப்பெரும் புவனங் காத்துத் தீனவர் குலமுங் காத்த
வரைப்பெரும் புயத்தான் காயல் மன்னவன் செய்த காதி
துரைப்பெருஞ் செல்வம் பாடித் துதித்திடு நொண்டி நானே.

சிந்து

15. மாலைக் கறுப்பழகன் —சொக்கர்
மச்சுன னாகிய அச்சுதவேள்
சோலைக் கிரிதனிலே —கள்ளத்
*துங்க னெனுஞ்சேமன் வங்கிசத்தில்

16. இல்வாழ்க்கை கொண்டபிரான் —கள்ளர்க்
கெல்லாந் தலைமையாம் வல்லாளன்
கல்லாவிற் பால்கறப்போன் —வணங்
காப்புலி சேயொடுங் காப்புலிநான்

---

18. குபிரான பேர்—முஸ்லிமல்லாதவர்.
19. தீனோர்—இஸ்லாம் மார்க்கத்தைத் தழுவியவர். A. தீன்—மார்க்கம்.
20. நஸ்ரானி—கிறிஸ்தவர்கள்.
* தொங்கலெனுஞ் (பி-ம்)

17. நாஞ விதக்களவும் —மாய
நஞ்சுக ளாகிய வஞ்சனையு
மாஞ பரன்சேமன் —கற்ற
வைத்துப் பதுக்கிய பொத்தகமும்

18. அகலாத வித்தையெல்லாம் —படித்
தாளானே ஞமெனெல்லாக் கோளாறும்
வகையாய்த் தெரிந்தபின்பு —நம்மை
வாழ்விக்குஞ் சொக்கரைச் சேவிக்கவே

19. வேணு மெனநினைந்தே —தமிழ்
மீனவன் கூடலிற் போனபின்பு
தாஞ த்ரியம்பகனே —நீயே
தம்பமென் றேன்கொடிக் கம்பமுன்னே

20. முன்ஞேனைத் தெண்டனிட்டேன் —அந்த
மூவர் பிரான்கோயிற் றேவடியாள்
பொன்ஞரும் பூண்முலையாள் —கஞ்சப்
போதகச் சண்பகக் கோதையுடன்

21. கோதை யபிராமி —முத்துக்
குங்குமக் கோதையாள் சங்குமுத்து
சீதை சிவகாமி —பொன்னின்
சின்னச் சவுந்தரி யன்னமுத்து

22. முத்துமாலை மீனுட்சி —சேர
முன்னடந் தாள்நான் பின்தொடர்ந்தேன்
கத்தூரி வாஞுதலாள் —என்னைக்
கண்டாள் திருமணி மண்டபத்தில்

23. பத்திசேர் தூணருகே —நின்று
பார்த்தா ணமக்கிவள் வாய்த்தாளென்றே
கொத்துலாம் பூங்குழலாள் —தமிழ்க்
குங்குமக் கோதைம ருங்கிற்சென்றேன்

24. சென்றேனைக் கைப்பிடித்தாள் —எந்தத்
தேச முமக்கென்று பேசிக்கொண்டாள்
நன்ருச்சு தெனமகிழ்ந்தே —என்தன்
நாட்டைச்சொன் னேன்வாரும் வீட்டுக்கென்ருள்

25. என்றாள் அருந்துமென்றாள் —கையி
லாகுந்தந் தாளிலைப் பாகுந்தந்தாள்
மன்றா ரறிந்திடவே —இறு
மாப்புட னேமனை போய்ப்புகுந்தேன்

26. புகுந்தேனை யாதரித்தாள் —தங்கள்
பூறுவ சிநேகம்போற் சோறுதந்தாள்
மிகுந்த பரிமளமும் —உடல்
மீதினிற் பூசச்சவ் வாதுந்தந்தாள்

27. தாளத் துணைமுலையாள் —வாயிற்
றம்பலந் தந்தாள்க ரும்பதுபோல்
ஆளே யதென்னசொல்வேன் —குளி
ராட்டிக்கொண் டேமச்சு வீட்டிற்சென்றேன்

28. வீட்டிற் பரிமளமுங் —கட்டில்
மெத்தையுஞ் சுற்றிய சித்திரமும்
பூட்டுந் திரைத்துகிலுஞ் —சொக்கப்
பொற்கட்டி யாற்கட்டு மேற்கட்டியும்

29. கட்டு விதானமெல்லாம் —நானே
கண்டிருந் தேன்மனங் கொண்டிருந்தேன்
பட்டு ரவிக்கைக்குள்ளே —வைத்த
பச்சிள நீர்தந்தா ளுச்சிதமாய்

30. உச்சி நகம்பதித்தே —இத
மூண்டுகொண் டேன்சுகங் கண்டுகொண்டேன்
மெச்சிச்சவ் வாசெனவே —கட்டி
மேவிக்கொண் டாள்குரல் கூவிக்கொண்டாள்

31. கொண்டாடி முத்தமிட்டாள் —மிகக்
கொஞ்சிச் சரசத்தின் மிஞ்சிக்கொண்டாள்
கண்டாசை கொண்டவர்போல் —என்னைக்
கைகலந் தாளதில் மெய்மறந்தேன்

32. மெய்வேர்வை மாறுமுன்னே —பாக்கு
வெற்றிலை யும்புகைச் சுற்றுந்தந்தாள்
கைவேர்வை யும்மருந்தும் —பல
காரத்து டன்கூட்டிச் சேரத்தந்தாள்

33. தந்த மருந்தாலே —மெத்தத்
தள்ளாடித் தள்ளாடி யுள்ளானேன்
சிந்தை தடுமாறி —ஒட்டுச்
சிட்டுப்போல் நானகப் பட்டுக்கொண்டேன்

34. கொண்ட பயல்போல —மெள்ளக்
குங்குமக் கோதையாள் சிக்கிக்கொண்டாள்
உண்ட மருந்தாலே —கையி
லுள்ளதெல் லாங்கள்ளி கொள்ளைகொண்டாள்

35. கொள்ளை கொடுத்தவர்போல் —வந்த
கோப்புங்கண் டேனெடுங் காப்புலிநான்
தள்ளத்தள் ளத்திரிந்தேன் —அவள்
தாய்ப்புலிக் குள்ளானேன் ஈப்புலிபோல்

36. புலிபோல வீறிடுவாள் —வாடா
போருக்கென் பாள்போடா ஊருக்கென்பாள்
கலியோ விதிப்படியோ —சொக்கர்
கற்பனை யோமாமி சற்பனையோ

37. சற்பமுங் கீரியும்போல் —மாமி
சன்னமிட் டாளுநிற் கன்னமிட்டேன்
பொற்பூ டணம்புடவை —கண்ட
பொன்னையெல் லாங்கொண்டு முன்னம்வைத்தேன்

38. வைத்தேன் மனங்குளிர்ந்தாள் —வெறு
வாய்க்கிலை யுங்கெட்ட தாய்க்கிழவி
அத்தை வகைக்காரி —பின்னும்
ஆதரித் தாளதி லேதரித்தேன்

39. தரித்தே னொருமாதம் —அங்கே
சஞ்சரித் தாள்வல்லி பஞ்சரித்தாள்
சிரித்தே முகம்பார்த்தாள் —ஒரு
சின்னச் சிறைவேணு மென்னச்சொன்னாள்

40. சொன்ன வசனமெல்லாம் —அவள்
தோத்திர மாய்ச்சொன்ன மாத்திரத்தே
பொன்னே மடமயிலே —இதோ
போறேன் சிறைகொடு வாறேனென்றேன்

41. கொண்டுவாறே னென்றெழுந்தேன் —குயில்
கூச்செறி யப்பெரு மூச்செறிந்தாள்
பெண்டுபோற்க ணீர்சொரிந்தாள் —மனம்
பேதலித் தாளென்மேற் காதலித்தாள்

42. காதல்கொண் டாரெனவே —என்னைக்
கட்டிச் சிணுங்கிக்கும் பிட்டுக்கொண்டாள்
பேதை முகம்வாடி —ஒரு
பேச்சும்விட் டாள்பெரு மூச்சும்விட்டாள்

43. தொழுது கடன்கழித்தாள் —அவள்
தோத்திர மாய்நின்ற மாத்திரத்தே
பொழுது விடியுமுன்னே —நீரும்
போய்வாரு மென்றவள் தாயுஞ்சொன்னாள்

44. சொன்ன படிதுணிந்தேன் —ஈசர்
சொக்கரை யுந்தொழு தக்கணமே
பின்னற் கருங்குழலாள் —ஆசை
பின்னிழுக்க விதி முன்னிழுக்க

45. இழுக்கொன்றும் பாராமல் —காக
மேவின துங்குயில் கூவினதும்
ஒழுக்கமென் றேநினைந்தே —சென்றங்
கொல்லையி லேதிண்டுக் கல்லில்வந்தேன்

46. வந்தேன் கடைத்தெருவே —அங்கே
வங்கண மாக்கண்டேன் சிங்கணனைச்
சந்தோஷ மாச்சுதென்றே —சோறுந்
தண்ணீருந் தந்தவ னுண்ணுமென்றான்

47. உண்டேன் பசிதீர்ந்தேன் —அவ
ளைத்தாசை யாலங்கே நித்திரையுங்
கொண்டே னெழுந்திருந்தேன் —கோழி
கூப்பிடு முன்வேளை வாய்ப்பெனவே

48. வேறொன்றும் பேசாமற் —போனேன்
வென்றிச் சிரகிரி கண்டுசென்றேன்
ஏறொன்று வெம்பரியார் —செவ்வந்
தீசரைக் கும்பிட்டுப் பூசைசெய்தேன்

49. செய்யாருங் காவேரி —யாடிச்
சீரங்க மானம காரங்கத்தில்
ஐயர் பதந்தொழுதேன் —தொழு
தஞ்சாறு நாளங்கே சஞ்சரித்தேன்

50. சரித்ரமெல் லாங்கேட்டே —என்னைச்
சந்தித்துப் பேசவே சிந்தித்துக்கொண்
டொருத்தன் றிருப்பதியான் —அந்த
ஊரில்வந் தானவன் பேருஞ்சொன்னான்

51. பேரான கள்ளனென்றே —அவன்
பேச்சுக்கொண் டேதுணை வாய்ச்சுதென்றே
நீரா ரெனப்பகர்ந்தேன் —அந்த
நேரத்தில் தன்வழி சாரச்சொன்னான்

52. சொற்கேட் டகமகிழ்ந்தேன் —ஒரு
சோடா யிருவருங் கூடிக்கொண்டோம்
பொற்கோ புரவாசல் —தன்னிற்
போய்நின்று சத்தியஞ் செய்துகொண்டோம்

53. கொண்ட திருவரங்கம் —எனுங்
கோவடி மைத்தொழிற் றேவடியாள்
தண்டா மரைமுகத்தாள் —என்னுஞ்
சந்த்ர கலாவதி சிந்தாமணி

54. சிந்தை களிகூர —ரொக்கஞ்
செங்கையி லேபணை யங்கொடுத்தோம்
அந்திப் பொழுதுதனிற் —சென்றுங்
காளுக்கோர் தேவடி யாளைத்தொட்டோம்

55. தொட்ட கலவியிலே —என்னைத்
தோய்ந்தவள் கண்டூங்கிச் சாய்ந்துவிட்டாள்
நிட்டூர மாய்நினைந்தே —கடு
நித்ரையிற் சொக்குப்பொ டித்தூவி

56. தூவியன்ன மென்னடையாள் —இட்ட
தோடுஞ் சவளியும் பாடகமுங்
கோரவைமுத்து மாலையுடன் —முத்துக்
குச்சு வச்ரக்கொப்புக் கச்சுடனே

57. உடைமையுண் டானதெல்லாம் —சேர
ஒக்கச் சுருட்டிய டக்கிக்கொண்டு

திடமா யெழுந்துவந்தேன் —அந்தத்
திருப்பதிக் கள்ள னிருப்பிடத்தே

58. இருபேருங் கைகலந்தே —மனம்
ஏங்கிக் கலங்கிக்கண் தூங்கிவிட்டான்
சரிசாம வேளையிலே —அவன்
றன்னையு முச்சவென் றந்நேரம்

59. மேலான சொக்குப்பொடி —போட்டு
வீட்டுக் கிராணத்திற் பூட்டிவிட்டேன்
நாலா வகைப்பணியும் —அந்த
நள்ளிருட் சாமத்திற் கொள்ளைகொண்டேன்

60. கொள்ளைப் பணிகளெல்லாங் —கட்டிக்
கூட்டியே மாராப்புப் போட்டுக்கொண்டு
மெள்ள வெழுந்துவந்தேன் —அந்த
வீதிவிட் டேசெஞ்சிப் பாதையிற்போய்

61. போனே னிராவழியே —கள்ளப்
போர்கடந் தேன்கண்ண னூர்[21]கடந்தேன்
கூறு மதிதவழுஞ் —செஞ்சிக்
கோட்டைகண் டேன்வாசற் பேட்டைகண்டேன்

62. கண்டேன் பலதெருவும் —கடைக்
காவண மும்வீதி யாவணமும்
கொண்டாடு மாரியம்மன் —கோயிற்
கோசிகன் போல்வந்த பூசகனைக்

63. கனமா யுறவுகொண்டேன் —தோளிற்
கட்டிக் கொடுவந்த பொட்டணமும்
மனமே திடமறிந்து —வைத்து
வைத்தங்குச் சோறும மத்திக்கொண்டேன்

64. மத்தியபா னங்கொடுப்பான் —சோறும்
வாய்ப்புட னேதரச் சாப்பிடுவேன்
நித்யகா லமுஞ்சுகித்தேன் —என்னை
ரெச்சித்துப் பிள்ளைபோல் வச்சுக்கொண்டான்
—தனஞ்தானனு தானு.

---

21. கண்ணனூர் (S. கந்தபுரம்) சீரங்கத்திலிருந்து சுமார் ஐந்து மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இது, ஹோய்சாலா பட்டயங்களில் திரிவிக்ரமபுரம் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பட்டணம் ஹோய்சாலா அரசன் சோமேசுவரன், அவன் மகன் இராமநாதன் ஆகிய இவர்களின் தலைநகராக விளங்கிற்று.

அபராங்குசேகுவின் சேனை செஞ்சியிற் பாளயமிறங்கியது

விருத்தம்

வைத்தவ ளிருகண் போல வளர்த்தெனைக் காக்கு நாளில்
முத்தலம் புகழுஞ் செஞ்சி முதுநக ராமு ராஜன்
அத்தல மிழந்த வாறு மபராங்கு சேகு சாய்வு
கைத்தலப் பரிமாக் கொண்டு கலந்தறும் விளம்பு வேனே.

65. கசரத துரகதத்தான் —காயலில்
விசய ரகுநாதப் பெரியதம்பி
புசபல ரணசூரன் —புகழ்வளர்
திசைகளி லுயர்செஞ்சி நகர்தனிலே

66. மாருடத் துரைகளிலே —மதகரி
யேருன சிகோஜி ராயன்[22]மைந்தன்
தேருர்கள் பணிசரணன் —திசையெங்கும்
வீருன மனுநெறி விளங்குபிரான்

67. செகமண்ட லிகர்கண்டன் —செவ்விமதி
முகமண் டலசுகந்த மோகமதன்
மகிபதி சுகலளிதன் —வாதாடும்
இகல்மரு வலர்புலி ராமுராயன்[23]

68. வெங்கோப வாரணத்தான் —விகசித
பங்கே ருமுக பாக்கியவான்
சங்க்ராம கெம்பீரன் —தரணியிற்
செங்கோல் மனுமுறை செலுத்துமங்காள்

---

22. சிவாஜி ராஜா.

23. ராமுராஜன் சிவாஜியின் புதல்வர். இவருடைய தாய் இறந்தபிறகு சிவாஜியின் மற்ருெரு புதல்வராகிய சாம்பாஜி என்பவர் ராமராஜாவை ராஜகட்டத்தில் சிறைசெய்து வைத்திருந்தார். முகலாய சக்கிரவர்த்தி ஔரங்கஜேப் அவர்கள் சாம்பாஜியை வென்ற பிறகு 1689-ம் ஆண்டில் அவருக்குக் கொலைத் தண்டம் விதித்தார். சாம்பாஜி இறந்தபின் 1689-ம் ஆண்டின் கடைசியில் ராமராஜா மஹாராஷ்டிரர்களின் அரசராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ராமராஜா முகலாயருக்குப் பயந்து செஞ்சியில் போயிருந்தார். துல்பகார் கான் ஒரு பெரும் படையுடன் வந்து செஞ்சிக் கோட்டையை ஏறக்குறைய ஏழு வருடங்கள் முற்றுகை போட்டுப் பிடித்தார். ஆனல் ராமராஜா தப்பி ஓடி விடவே முகலாயர் எண்ணம் முற்றும் பலிக்கவில்லை.

69. துரைமுகில் சூலுபுகான்[24] —சிங்கத்
துரைபதி யாமக்க யிசுமாலுகான்[25]
நரபதி தாவுதுகான்[26] —ஏசப்ப[27]
நாயக்க ஞதிறுகா ன[28]ப்பாசுகான்[29]

24. **துல்பகார்கான்**—இவர் முகலாய வீரர்களுடன் தக்ஷிணதேசத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிமாலை சூடிக் கீர்த்திபெற்ற படைத்தலைவர். இவர் இராஜரீகத்திலும் கைதேர்ந்த நிபுணர். சிவாஜியின் இரண்டாவது குமாரர் ராம ராஜா செஞ்சியிலிருந்தபோது அக் கோட்டையை முற்றுகை போட்டு ஜெயித்தவர். இவருடைய வாழ்க்கையின் வரலாற்றைக் கீழ்க்கண்ட நூல்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

J. N. ஸர்க்கார்: **ஔரங்கஜேபின் சரித்திரம்.** வால்யம் 5, பக்கங்கள் 70—109; பீல்: **ஓரியண்டல் பயாகிரபிகல் டிக்ஷனரி.**

25. **மக்கா இஸ்மாயில்கான்**—இவர் ஷெர்கான் லோதியின் புதல்வர்களுள் ஒருவர். இவர் ஆதில்ஷா கோல்கொண்டாவில் அரசு செலுத்தியபோது சேனையின் தளகர்த்தராக இருந்தார்; பிறகு வாலிகண்டபுரத்திற்குக் கவர்னராகவும் இருந்தார். ஔரங்கஜேப் சக்கிரவர்த்தி கோல்கொண்டாவை ஜெயித்த பிறகு மக்கா இஸ்மாயில்கான் முகலாயருடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

26. **தாவூத்கான்** பானீ என்னும் பட்டாணி ஆபீஸர் கிலுருகானின் புதல்வர். இவருடைய பெயர், தக்ஷிணதேசத்தில் பல பழங்கதைகள்மூலமாக இந்நாள்வரை நிலவுகிறது. இவர் ஔரங்கஜேப் சக்கிரவர்த்தியின்கீழ் பல வருஷங்கள் சேவகம் செய்திருக்கிறார். தக்ஷிண தேசத்தின்மீது துல்பகார்கான் படையெடுத்து வந்தபோது அவருக்கு அடுத்தபடியாக தாவூத்கான் படைத்தலைவராக இருந்தார்; பிறகு கர்நாடகப் பிரதேசத்தில் நிஜாமாகவும் இருந்தார். இவர் சரிதை விரிவாக 'துஜக்கெ வாலாஜாஹி'யில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (S. M. H. நயினர் **துஜக்கே வாலாஜாஹி.** இங்க்லிஷ் மொழிபெயர்ப்பு. சென்னை சர்வகலாசாலை மூலமாக 1934-ல் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.)

27. **ஏசப்பன்**—எச்சப்ப நாயக்கன். இவர், விஜயநகரத்திலிருந்த ஹிந்து ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த பிரதானிகளின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய முன்னோர்கள் கனோஜிலிருந்து வந்த ராஜபுத்திரர்கள் என்றும் சொல்லிக்கொள்வார்கள். குதுப் ஷாஹி துரைத்தனத்தில் இவர் சேனை சேகரம் செய்பவர்களில் ஒரு தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். கோல்கொண்டா பிடிக்கப்பட்டபோது கடப்பை ஜில்லாவில் முஹம்மது சாதிக் என்பவருடன் ஒற்றுமையாய் இருந்து முகலாயர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்தார். அதற்குப்பின் முகலாயருடன் சேர்ந்து உறவாடினார். பிறகு செஞ்சியில் ராமராஜாவுடன் சேர்ந்துகொண்டார். பிறகு ராம ராஜாவிடமிருந்து பிரிந்து தனியாகச் சிலகாலம் இருந்தார். துல்பகார்கான் அவருக்குக் கர்நாடக பிரதேசத்தில் மூன்று லக்ஷம் வராகன் வருமானம் வரக்கூடிய ஜாகீரும் மன்ஸபும் வாங்கிக் கொடுத்து எச்சப்ப நாயக்கனைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டார். செஞ்சிக் கோட்டையில் முற்றுகை நடந்து கொண்டிருந்தபோது முகலாயச் சக்கிரவர்த்தி ஔரங்கஜேப் அவர்களுக்கு எச்சப்ப நாயக்கன் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் துல்பகார்கான் ராமராஜன் என்ற மஹாராஷ்டிர அரசனுடன் கூடிச் சதியாலோசனை செய்வதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. இக்கடிதத்தை துல்பகார்கானின் தந்தை அஸத்கான் என்ற பிரதான மந்திரி தடுத்துவிட்டார். பிறகு எச்சப்ப நாயக்கன் தர்பாரில் இருந்தபோது திடீரென்று துல்பகார்கான் அவரைக் கைதுசெய்து ராஜத்துரோகத்திற்காகக் கொலை செய்து விடும்படி கட்டளையிட்டார்.

28. நாதிர் கான். 29. அப்பாஸ் கான்.

70. தத்துலுகான்[30] சவ்வாசுகான்[31] —லாடமனத்
 • தாடாள சதிரிசிங் காடாவுடன்
சுத்தவீர சுத்தருகான்[32] —சூலுபு
 *தாமுசதி திமிசதி திசமுது[33]கான்

71. தீசுத ஞெருதுகான்[34] —பூலேகான்[35]
 தீனயி மாமு[36]கா னலிமருகான்[37]
மதியூகி நவ்வாசுகான்[38] —கானுகான்[39]
 மலுக்கு சந்தருகான்[40] மகம்மதுகான்[41]

72. ஆகரை[42] நகர்புரக்கு —மனுபதி
 [43]அபரங்கு சேகுசாய் வருட்படியே
சேகர மாகக்கூடி —ஒசிருகள்[44]
 தெக்கண திசைமுற்றுந் திறைகொள்ளவே

73. அடல்மத கரியுடனே —அறுபதி
 னாயிரங் குதிரையும் பொர்ந்தலியரும்
வடவரை கிடுகிடென —அடையலர்
 மலங்கிட வேகெற்பங் கலங்கிடவே

---

30. கத்லூ கான்.
31. ஷாத்பாஷ் கான் Coll. ஷாபாஷ் கான். ஷபாஷ் கான்.
32. சப்தர் கான்.
33. சமத் கான்.
34. அஹத் கான்.
35. பஹ்லூல் கான்.
36. இமாம் கான்.
37. **அலிமர்தான் கான்**—இவர், காஞ்சீபுரத்தில் பௌஜ்தாராக இருந்தார்; துல்பகார்கான் என்பவருக்குக்கீழ்ப் படைத்தலைவராக இருந்து பல போர்கள் நடத்தினர். துல்பகார்கான் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய பிரதேசங்களில் இருந்த ஜமீன்தார்களிடம் கப்பம் வசூல்செய்யச் சென்றபோது அலிமர்தான் கானும் கூடச் சென்றிருந்தார்.
38. நவாஜ் கான்.
39. கானெ கானன்.
40. மலிக் சுமந்தர் கான்.
41. முஹம்மத் கான்.
42. ஆக்ரா-முகலாய சக்ரவர்த்திகளின் தலைநகரம்.
43. ஔரங்கஜேப் சாஹிபு-முகலாய சக்ரவர்த்தி (1658—1707).
44. P. வஜீர்—மந்திரி.

74. வந்திறங்கி வேலூருடன் —அணிவந்த
வாசியுங் கொண்டாரந்த வாசியினால்
சந்திரோய் வயிரோயி[45] —கோரப்படைத்
தளத்தைத் துரத்திரண களத்துடனே

75. குறுகலர் திறையிடவே —நடந்தொரு
கூட்டத் துடனேசெஞ்சிக் கோட்டையின்மேல்
கறைபடி வேலரசர் —பேரிகை
கறங்கிடப் பாளைய மிறங்கிடவே

76. தாடாண்மை யுடனேவந்து —செஞ்சித்
தலைவரை சுற்றுமட்ட குலவரைபோற்
கூடார மும்மடித்தே —படங்குகள்
கோட்டி நிசான்[46]களு நாட்டினரே

77. கடகரித் திரள்களெல்லா —நிரைநிரை
கருங்கிரி யெனச்சுற்றி நெருங்கிடவே
மிடைதருஞ் செடியறவே —காடுகள்
வெட்டினர் குதிரையுங் கட்டினரே

78. ஒட்டகைத் திரளுடனே —சுமையெடுத்
தொருதிர ளாய்வந்த எருதுகளும்
கட்டின ரணியணியாத் —துரைமக்கள்
காவலும்வைத் தார்களச் சேவலுக்காய்

79. வடுகருங் கன்னடியருஞ் —சோலைதொறு
மடங்க டொறுமிருந்தா ரிடம்பெறவே
தொடுகடல் வளைந்ததுபோற் —பாளையங்
தொகுத்தினி தரசரும் வகுத்தனரே

80. [47]நரபதி தளமல்லவே —யொட்டி[48]ரெட்டி[49]
[50]நாலுகொண்ட [51]கோலகொண்ட தளமல்லவே
பெருகிய கடலதுபோல் —வந்ததெல்லாம்
பேச்சறி யாத்துலுக்க ராச்சேனவே

81. சூட்சம தாத்துலுக்கர் —இனிப்போய்த்
துடிப்பா ரேசிறை பிடிப்பாரே
யாட்சிமனம் வெறுத்ததென்றே —எதிர்த்தமர்
ஆடின ரென்றுகூடி யோடினரே

---

45. சந்தா வைரோஜி கோர்பரே மகாராஷ்டிர சேனாதிபதிகளில் ஒருவர்.
46. P. நிஷான்—கொடி.
47. விஜயநகர வேந்தர்களின் பெயர்.
48. ஒட்டர் தேசத்தரசர் (ஒரிஸா மன்னர்).
49. இரட்டி அரசர்கள்.
50. நால்கொண்டா ராஜ்யம்.
51. கோல்கொண்டா ராஜ்யம்.

82. வீட்டையும் பாராமல் —கச்சுக்கட்டில்
மெத்தையுந் தழுவணையுங் குத்துவிளக்கும்
மாட்டையும் பாராமல் —நடந்தோடி
வாராத மக்களையும் பாராமல்

83. காட்டினிற் புகுவாரும் —வாஞ்சித்த
கைக்குழந்தை யொக்கலையி டுக்குவாரும்
தேட்டத்தி லிச்சையுடனே —மனத்தினில்
திடமற்றுப் பதுங்கியே கிடப்பாரும்

84. அருமைக்கு ழந்தைகளையே —தப்பவிட்
டலைவாரு மெண்ணத் தொலையாதே
பொருமிப் பொருமி யழுதே —தமைக்கொண்டு
போவாரு முகிலரை நோவாரும்

85. அலைந்திடும் பட்சிபோலே —காட்டிற்சென்
றலைவாரும் பசியினு லுலைவாரும்
தலைவிதி யிதுவெனவே —மடங்களில்
தரிப்பாருந் தூங்கமுந்தி விரிப்பாரும்

86. தப்பவகை யில்லாமல் —அகப்பட்டுத்
தவிப்பாருஞ் செங்கை குவிப்பாரும்
இப்படிச் சனங்களெல்லாம் —மனதுநொந்
தேங்கிக் குடிவலசை வாங்கினரே

87. போனவ ரகந்தோறும் —போய்ப்பார்த்தேன்
புலியில்லா மனையதி லெலிபோலே
நானதெல் லாமறிந்தேன் —விடுதிக்குள்
நண்ணினேன் மனத்திலொன் றெண்ணினேனே

88. காலவிப ரீதத்தினுல் —நமக்கினிக்
கைக்கான சிறையொன் றுஞ் சிக்காதென்றே
சூலுபு கான்ராயன் —பாளையத்தில்
துரகத மொன்றுகொண்டு வரநினைந்தேன்

89. கோர்தடி தானெடுத்தேன் —கஞ்சாக்
குடுக்கை கக்குட்படு தடுக்குடனே
மாதடி கோடாலி —குண்டாரம்
மயிற்பீலி விரிசங்கு சக்ரமுடன்

90\. கம்பளிக் கயிறுடனே —இடுப்பினிற்
கந்தையுங் கமர்பந்தும்[52] கட்டிக்கொண்டேன்
வெம்புலி போற்சிவந்தேன் —தவசிகள்
வேஷமாய் வெண்ணீறு பூசிக்கொண்டேன்

91\. ஆண்டிகள் வேஷங்கொண்டேன் —எண்ணுமல்
அடர்ந்தேறிப் பாளையத்தில் நடந்தேனே
வேண்டிய வீதிகண்டேன் —அவரவர்
விடுதியெல் லாங்கண்டேன் சடுதியிலே

92\. கடைத்தலை வீதியிலே —மணிய
காரியக் காரர்தலை யாரிகளும்
திடத்தொடு மிருக்கக்கண்டேன் —துரைகளோ
சீருக விருக்குங்கூ டாரங்கண்டேன்

93\. (நலம்புனை சூலுபுகான் —கூடாரத்
தாசார வாச லதுவுங்கண்டேன்
ஈடற்ற படைநெருங்கும் —வங்கார
எச்சப்ப நாயக்கன் வாசல்கண்டேன்)

94\. கூடார வாசலிலே —லாடர்கள்[53]
கூட்டமும் பக்கீரு[54]க் கூட்டங்களுஞ்
சோடாக விருக்கக்கண்டேன் —மனத்தினிற்
சூழ்ச்சியாய்க் கையெடுத்துத் தாழ்ச்சிசெய்தேன்

95\. ஆவுக்காஞ் சாத்தெயென்ருர் —சாய்புநான்
ஆபுலக்கா புலத்தி லாயோ மென்றேன்[55]
காவுரே காணு[56] வென்ருர் —இதுநல்ல
கருமமென் றேசென் றருகிருந்தேன்

96\. கடைபடுங் கஞ்சாத்தண்ணீர் —பாத்திரத்திற்
கட்டளையிட் டார்பிரமன் கட்டளையென்றே

52\. கமர் பந்து—P. கமர் (அரை)+P. பந்த் (கட்டுதல்) = அரைக்கச்சு.

53\. லாடர்—லாட தேசத்தவர். குஜராத், பம்பாய் மாகாணத்தின் சில பாகம் ஆகிய இவற்றிற்கு லாடதேசமென்பது பழம்பெயர்.

54\. A. பகீர்—ஒரு நாள் உணவு உள்ளவனுக்கு பகீர். (ஏழை) என்று பெயர். ஒன்றுமில்லாதவனுக்கு A. மிஸ்கீன் (யாதுமற்றவன்) என்று பெயர்.

55\. U. ஆவ் கஹான் ஜாதெ (வா, எங்கே போகிருய்?) ஆப் புலாதெதெ இஸ்லியெ ஆயா (நீங்கள் கூப்பிட்டதால் வந்தேன்).

56\. U. காவ் ரெ காணு—(சோறு சாப்பிடு).

இடையூறு பேசாமல் —மண்டிபோட்
டிருந்து விசுமிச்சொல்லி[57] யருந்தினனே

97. கறிகளுநீ ரொட்டிகளும் —அவரவர்
கையார மெய்வழக்கஞ் செய்தார்களே
அறிவுள பெரியவர்போல் —நானுமதை
ஆசாரத் துடன்கொண்டேன் கூசாமலே

98. கலக்கிய வங்கி[58]வெறியால் —கண்சிவப்புங்
கலந்திட நாவும்பல்லு முலர்ந்திடவே
மயக்கமுந் தியக்கமுமாய்க் —காலுங்கையும்
மடக்கி யொருபுறத்தில் முடக்கினனே

99. கிறுகிறென் றேமயங்கிக் —கோதடியிற்
கிடந்தேன் சூரியனு மடைந்தானே
நறுமலர்த் தொடைமார்பன் —எச்சப்ப
நாயக்கன் புண்யச காயத்தினால்

100. போனகக் காரர்வந்து —வண்டகம்
போஞ்செய ராவென்[59]றார் வாஞ்சையுடன்
ஈனமிலா தெழுந்திருந்தேன் —பாத்திரம்
எடுத்தேன் பந்தியிற்சென் றடுத்தேனே

101. கூண்டிருந் தசனஞ்செய்தேன் —பசியினிற்
குறைந்த வயிறனைத்தும் நிறைந்திடவே
வேண்டிய சோற்றையுண்டு —வயிறு
வீங்கியே கண்களுந் தூங்கினனே

102. விடிந்தபின் னெழுந்திருந்தேன் —பாளைய
வீதியு மவரவர் சேதிகளும்
உட்கன்தையாய்ப் பார்த்தறிந்தேன் —அங்கங்
குறவுகொண் டவரவர் திறவுங்கண்டேன்

103. கோப்புகள் தனையுங்கண்டேன் —பட்டாணிக்[60]
கூட்டமு நாட்டமுங் குறிப்புங்கண்டேன்

---

57. பிஸ்மில்லா(ஹ்) சொல்லி.

58. H. பங்க் = குடிவகை.

59. இது தெலுங்கு வசனம். சாப்பிட வா என்பது பொருள்.

60. பட்டான்—வடமேற்கு எல்லைப்புறத்தில் வசிக்கிற ஜாதியார். இவர்கள் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களுக்கு 'அப்கான்' என்ற பெயரும் உண்டு. இந்தியாவில் ரோஹில்கண்டு பிரதேசத்திலும், மற்றும் சில பாகங்களிலும் இக்கூட்டத்தார் வசிக்கிறார்கள்.

காப்புகள் தனையுங்கண்டேன் —தலையாரி
காவலும் படுக்கையுங் களமுங்கண்டேன்

104. அறிந்திடும் பழையவர்போல் —ஆளோடே
ஆளாகப் பதினைந்து நாளிருந்தேன்
மறந்திகழ் சூலுபுகான் —ஏறிய
வாசியி லுத்தமத் தேசிதனைக்

105. காத்திருந் தேவல்செய்யும் —பயல்கள்வங்
கணமாச் செனக்கது குணமாச்சே
தோத்திர மாக்குதிரைப் —பாஷையுந்
தொழிலையும் பரிசித்தேன் வழிவசமாய்

106. வாசியைக் களவுகொள்ள —இன்றமா
வாசி யிருட்டுவந்து வாய்ச்சுதென்றே
ஈசலைப் போலொதுங்கித் —தனித்தோ
ரிடத்தே சென்றுநான் படுத்தேனே

107. ஒளித்தே படுத்திருந்தேன் —பேசாமல்
ஊமனைப் போலநடுச் சாமத்திலே
விழித்தேன் எழுந்திருந்தேன் —கச்சைக் கட்டை
மெல்ல விறுக்கிக்கொண்டேன் சல்லடத்தைக்

108. கண்ணுக்குத் தெரியாத —குளிசமுங்
கட்டிக்கொண் டேன்திலத மிட்டுக்கொண்டேன்
எண்ணிக்கை யில்லாமல் —பாளையத்
திறங்கின பேரெல்லா முறங்கக்கண்டேன்

109. மாயமா யொண்டியொண்டிப்போய் —இதுநல்ல
வாய்ப்பென்று கூடாரம் போய்ப்புகுந்தேன்
தேயத்திற் கிடையாத —உத்தமத்
தேசியைப் பிடிக்கவு பாயமிட்டேன்

110. மரகத மலைதனையே —உருச்செய்து
வைத்துக் கடைந்தெடுத்த சித்திரம்போல்
குரகதத் தருகு சென்றேன் —காலைத்தொட்டுக்
கும்பிட்டேன் மேலைத்தொட்டு முகந்தடவித்

111. திரள்மணிக் கடிவாளம் —வாயினிற்
செறித்தேன் வாயினுரை தெறித்திடவே

குரசுக்குள் மேலான —தலைவிட்டுக்
    குறிப்பாய்க் கழுத்தினில் தெறிப்பும்விட்டேன்

112. முறுக்கிட்ட பாசாளங் —தனைவிட்டு
    முறுக்குப் போட்டுச்சுக சுறுக்குடனே
சறுக்காமல் விழிப்புடனே —கைக்கச்சைத்
    தாங்கி வெளியில்மெள்ள வாங்கினனே

113. வெளிக்கொண்ட குதிரையின்மேல் —அடியேன்
    மேற்கொள்ள வேண்டுமென் றுக்ரமித்தேன்
கழிக்கம்புச் சோணங்கிநாய் —விழித்தென்னைக்
    கலைத்திட வொருசத்தங் குலைத்திடவே

114. சடுதியிற் குலைத்ததென்றே —உறங்கிய
    சாணிப்[61] பயல்களும்பட் டாணிகளும்
திடுதிடென் றோடிவந்தே —குதிரையைத்
    தேடினர் சுற்றும்பிற்று மோடினரே

115. தக்காது குதிரையென்றே —விட்டொளிக்கத்
    தலமற்று நடக்கப் பலமுமற்றுப்
[62]பக்காழிப் பொதியெடுக்குந் —துருத்திக்குள்
    பதுங்கிக்கொண் டொருபுற மொதுங்கினனே

116. பறிபட்டுத் தேடினபேர் —முறுக்கிட்டுப்
    பாயும் புரவிநின்ற சாயல்கண்டே
தெறிபட்ட கள்ளனையே —பதனமாத்
    தேடும் வழிக்காவல் போடுமென்றார்

117. பந்தமும் பகல்வத்தியுந் —தீவட்டியும்
    பார்த்த திசையெலாங்கண் பூத்திடவே
அந்தவல் லிருட்டை யெல்லாம் —பட்டப்பக
    லாக்கினர் திசையெங்கும் நோக்கினரே

---

61. H. சானி—யாசகன்.

முகலாயர் சேனையில் இராணுவசேவகர்களேயன்றிப் பிறரும் கூடியிருப்பது வழக்கம். வணிகர் தம் பண்டம்பாடிகளுடனும், குடியானவர் தானிய தவசங்களுடனும் படைகள் செல்லும் இடமெல்லாம் செல்வார்கள். இராணுவ சேவகர்களுக்குப் படி அளக்க முகலாயசர்க்காரால் நியமிக்கப்பட்ட தானிய வியாபாரிகளும் இருப்பார்கள். இன்னும் ஹகீம்களும், மாந்திரிகர்களும் கூடவே செல்வார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் தத்தம் தொழிலில் கவனமாயிருப்பார்கள். இவர்களை அண்டிப்பிழைக்க யாசகர்பலர் செல்வார்கள். இவர்கள் தேக வலிமையுடையவர்களாய்த் தம் வாழ்நாளெல்லாம் குடும்பத்தோடு படைகளுடனே கழிப்பார்கள்.

62. H. பகால்—தண்ணீர் எடுப்பதற்குத் தோலினாற் செய்யப்பட்ட பை.

118. (தெற்றிய குடிசைகளும் —புல்லுக்கட்டும்
திரைகளும் காணக்கொப் பரைகளுடன்
சுற்றிய விடுதிகளும் —இடம்பெறச்
சோதித்தா ரென்றுமனம் பேதித்தேனே)

119. துருத்திக்குட் பதுங்கிக்கொண்டு —கிடப்பது
துறையல்ல தப்புவது முறையெனவே
பொருத்தமுற் றெழுந்திருந்தே —ஓடிப்போய்ப்
பொடுபொ டெனவிறகு நடுவொளித்தேன்

120. துணிவுட னொளித்திருந்தேன் —சாய்ந்திடுந்
தோட்கட்டி லொருகருந் தேட்கொட்டவே
அணிகெட்டுத் தடுமாறித் —தேள்விடம்
ஆற்றாமல் மதியையுந் தோற்றேனே

121. எரித்திடுங் கடுப்பதனல் —படபடென்
றீரல் துடித்திடக்கண் ணீர்சொரிந்தேன்
(ஒருத்தனுய் அலேந்திருந்தேன் —பாப்பாத்தி
உப்புக்கண்டம் போக்கடித்த ஒப்புப்போலே

122. மறுமொழி பேசாமல் —கச்சைக்குள்
மருந்திருந் ததுமெடுத் தருந்தாமல்
குறுகுறென் றேவிழித்தேன் —கள்ளனைத்தேள்
கொட்டின தென்றபேர் மட்டுமாச்சே

123. கறுப்புக்கண் டால்வருவார் —துருக்கர்
கபடரென் றேநினைத் தவிடம்விட்டேன்
சுறுக்குடன் கிடந்துருண்டேன் —நான்செய்த
துர்ச்சனத்துக் கானகர்ம லட்சணம்போல்

124. ஐயையோ நெருஞ்சிமுள்ளும் —முனைக்கல்லும்
அழுத்தி முதுகுநெஞ்சைக் கிழித்திடவே
கைகால்கள் பதறிக்கொண்டே —உருண்டுருண்டு
கலக்கத்தி லேவிழுந்தேன் சலக்கத்திலே

125. தாழ்ந்துருண் டோடிவந்தே —ஏதுங்கெட்ட
சதுக்கான குழியிலே சொதுக்கெனவே
வீழ்ந்தவன் கள்ளனென்றே —காரியம்
வெற்றிதா னெனவந்து சுற்றினரே

126. சுற்றிலே வளைந்துகொண்டே —துருக்கரும்
தொடுகட லெனவந்த வடுகருடன்
பற்றுவான் தொங்கச்சிக்கிறு —விடமோக்க
பட்டிவச்சி கட்டிவைச்சி கொட்டுகொட்டென்பார்[63]

127. சோராயெ பக்டுரேயரே —வெட்டி
சோது மது[64]நிரை வாதி*யென்பார்
ஏலாத களவுசெய்தான் —கள்ளனிவன்
எந்தகக ரத்திருந்து வந்தானென்பார்

128. குச்சுச்சூளே மகனிவன்தான் —குதிரையை
உச்சிக்கொள்ள வந்தானென்று கச்சுப்பிச்சென்பார்
எச்சுப்போய்க் கிடக்கிறுனென்பார் —இனிக்கரை
யேற்றமென்பார் யார்பொறுப்பார் நாற்றமென்பார்

129. மூக்கைச் சுளித்துக்கொள்வார் —முகமாறி
மூச்செறிந் திவனுக்கு வாய்ச்சுதென்பார்
காக்கை களும்பொருந்தா —நாற்றத்தைக்
கண்டா னிவன்பொறுத்துக் கொண்டானென்பார்

130. துடக்கென்று பாராமல் —அடியேன்
துலைக்குழிக் கழுதைபோற் சலக்கத்திலே
கிடக்கிற சமயத்திலே —முட்டுக்
கீழ்க்கையிட் டொருபயல் தூக்கினனே

131. முட்டுக் காளவாய்போலே —தீண்டாமல்
முழுகச்சொன் னுருடல் கழுவிக்கொண்டேன்
கட்டிக்கொண் டெனைக்கொடுபோய் —நான்செய்த
காரியம் சொல்லித்தலை யாரிமுன்னே

132. விட்டிவன் பதனமென்றுர் —அவனொரு
வீட்டுக்குள் ளேயடைத்துப் போட்டுவைத்தான்
கட்டோடே கிடந்துருண்டே —விடிந்திடுங்
காலைக்குள் ளேசிறைச் சாலைக்குள்ளே

133. பெரியோர் பெருந்தலையார் —இல்லாமல்
பேயும் நாயுமயிர் பிடித்திழுத்துத்
தரியா தெனைநடத்திக் —கொண்டுபோய்த்
தாவூது கான்முன் னேவிடுத்தார்

134. பட்டாணி ராவுத்தர்மார் —துரைமக்கள்
பாளையக் காரர்கள் அனைவோரும்
அட்டாள தேசத்துண்டோ —கள்ளனிவன்
அடக்கமும் ஒழுக்கமும் பாருமென்பார்

135. எல்லோரு மொருமுகமாய்க் —கூடிவந்
திருக்கிற சமயத்தி னெருக்கத்திலே
நில்லாமல் துரத்துமென்பார் —தவறுசெய்
நெறிகேடன் தன்முகத்தில் அறையுமென்பார்

136. வெட்டவா ளுறைவிடுவார் —கோபித்து
மிதிப்பார் சவுக்கெடுத்து வீசுமென்பார்
கிட்டவா வெனவுதைப்பார் —ஏதென்று
கேட்பார் நல்லபலன் கிடைத்ததென்பார்

137. ஆரிவன் காணுமென்பார் —நேற்றெல்லாம்
ஆண்டியாய்த் திரிந்தவன் காணுமென்பார்
பாரிவன் துணிவையென்பார் —ஆள்விட்டுப்
பார்க்கப் படாதிவன் மார்க்கமென்பார்

138. உடந்தையாய்த் திரிந்தானென்பார் —அளவிட்டு
ஒட்டைக்காட்டில் முழக்கம்பு வெட்டுவானென்பார்
திடந்தனைப் பாருமென்பார் — மணலையுந்
திரிப்பான் கல்லில்நா ருரிப்பானென்பார்

139. களவுசெய் பாதகனைத் —துரைமக்கள்
கண்ணாரப் பார்க்கவு மொண்ணுதென்பார்
பிளவுசெய் தெறியுமென்பார் —வாஞ்சித்த
பேரைப் பொறுபொறென்று பூரையிட்டு

140. மரகத மலையதிபன் —தாவுதுகான்
மறுமொழி பேசாமல் முறுவல்செய்தார்
நரபதி சூலுபுகான் —சமுகத்தில்
நடத்தும் இவனையப்பால் கடத்துமென்றார்

141. ... ...
... ...
சுந்தர மகராயன் —சூலுபு
துரையுடை சமுகத்துக் கெனைநடத்திக்

142. கொண்டுபோய் முன்னேவிட்டு —நான்செய்த
கோலத்தை யுந்திருட்டுச் சாலத்தையும்
பண்டுபார்த் ததைப்போலப் —படிப்படி
பகர்ந்தா ரவர்முகம் பார்த்தேனே

143. கொதிக்க திக்குலத்தென்றார்[65] —சாய்புநீர்
கோபஞ்செயா தேயும்நான் காபரெ[66]ன்றேன்
எதுக்கோ சிரித்துக்கொண்டார் —இருந்தவர்
எல்லாரு மெனைப்பார்த்துச் சவ்வாசென்றார்

144. சிரித்துத் தலையசைக்கவே —நமக்கினிச்
சீவனுக் கழிவில்லை யெனநினைந்தேன்
தரித்துத் திடமாய்நின்றேன் —காதிமார்[67]
தன்னை யழைத்திவனுக் கென்னவென்றார்

145. காதிமா ரெல்லாரும் —பொறுக்கானிற்[68]
காணு முறைமை கடக்காமலே
கோதிலா தறிந்துணர்ந்தே —இவன்றனைக்
குறிப்புடன் காலுங்கையும் அறுத்திடென்றார்[69]

146. சொன்னமொழி தனைக்கேட்டுச் —சூலுபுகான்
துரந்தரன் முந்திரைமோ திரந்தனையே
*தலையாரி கையிற்கொடுத்தே —இவன்றனைச்
சாகாமல் காலுங்கையு மறுத்திடென்றார்

147. சொன்னகட் டளைப்படியே —அடியேனைத்
துடித்திடக் கையைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு

---

65. இந்த உருது வசனம் மிகவும் சிதைந்துள்ளது. நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? என்ற பொருளைக் குறித்துநிற்கிறது.

66. A. காபிர்—முஸ்லிமல்லாதவர்.

67. A: காதி + T. மார் = முஸ்லிம் நியாயாதிபதி. ஸிவில், கிரிமினல் முதலிய வழக்குகளையெல்லாம் விசாரணைசெய்து தீர்ப்புச் சொல்லுகிறவர்.

68. A. புர்கான்—முஸ்லிம்களின் வேத புத்தகமாகிய திருக்குர்ஆனின் மற்றொரு பெயர். பொய்யினின்றும் உண்மையைப் பிரித்தறிவிக்கக் கூடியது என்பது பொருள்.

69. திருடினவனுடைய கைகள் இரண்டையும் வெட்டிவிடு என்று திருக்குர்ஆனில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (குர்ஆன் 5 : 37).

முன்னும்பின்னு மாகவென்னைச் —சவுக்கடி
மூட்டிக் கடைத்தெருவே கூட்டிச்சென்றார்

148. காதினி லறையறைந்து —கழுத்துக்கும்
காலுக்கும் எருக்க மாலையிட்டு
வீதி தொறும்நடத்திக் —கண்டவர்கள்
விலக்கவும் கேளாமல் அலக்கழித்தார்

149. கோட்டைக்கப் புறமகற்றி —அவரவர்
குழுவும் கடைத்தெருவில் வெளியும்விட்டுப்
பேட்டைத் தெருவில் விருத்தி —அம்பட்டப்
பிரமனை யழைப்பித்தார் அரமனையார்

150. கருவி பிரமனெடுத்தே —கூர்மைகள்
காட்டக்கற் சாணையில் தீட்டிக்கொண்டே
வரையும் குறிப்புங்குறித்துச் —சுருக்குடன்
வலக்காலும் இடக்கையும் வாங்கினனே

151. ஆக்கினைக் களரிக்குள்ளே —அங்ஙனே
அயர்ந்து களைதாங்கி மூச்சொடுங்கி
நாக்கொடு வாய்குழறி —உடலம்
நடுங்கிப் பதைபதைத் தொடுங்கிவிட்டேன்

152. துலங்கிய சோலைமலை[70] —தனிலுள்ள
தோழ ருடனிருந்து வாழாமல்
இலங்கிய மதுரையிற்போய் —சொக்கரைக்கை
யெடுத்த பலன்நமக்குக் கிடைத்ததென்றே

153. அழுது புலம்பிப்புலம்பி —விதிப்படி
யாச்சு தெனவேபெரு மூச்செறிந்து
பொழுது புகுதுமளவும் —வேதனையால்
புரண்டு புழுதிமண்ணி லுருண்டுருண்டு

154. விதியால் மதிமயங்கிக் —கிடக்கிற
வேளை தனிலேயந்தப் பாளையத்தில்
பதியா யிருக்கிறபேர் —வந்துவந்து
பார்ப்பாரு மேனென்று கேட்பாருமே

---

70. சோலைமலை (அழகர் கோயில்). இக்கோயில் மதுரைக்கு வடக்கே பத்துமைல் தூரத்தில் உள்ளது.

155. ஈனக் கள்ளனிவன்தான் —காலுங்கையும்
இழந்தா னிதுதிரு வுளந்தானெனன்
றதிசயம்* பார்க்கவந்து —சுற்றிச்சுற்றி
யலைவாரும் எண்ணத் தொலையாதே

156. அந்தச் சமயத்திலே —வகுதை
அவுதல் காதி[71]பிள்ளை சுதனுனேன்
மந்தரத் திண்புயத்தான் —கனதுரை
மாமுநயி னுப்பிள்ளை[72] மகராசன்

157. வெம்பிய மதகரியான் —காயல்
விசைய ரகுநாதப் பெரியதம்பி[73]
தம்பித் துணையெனவாழ் —குங்குமத்
தாம மிலங்குபுய மாமுநயினுன்

158. சென்னபட் டணத்திருந்து —செஞ்சிலில்
செருக்குட னேவந் திருக்கையிலே
அங்கர் தனிலடியேன் —களவுசெய்
தாக்கினைப் பட்டவென்னைப் பார்க்கவந்தார்

159. வந்துநின் றேதெனவே —எனையந்த
மண்ட லாதிபதி கண்டிரங்கி
எந்தவூ ரெந்தத்தேசம் —நீயாரென்
றியம்பினர் மனதினில் நயம்பெறவே

160. வார்த்தையெலாங் கேட்டபோதே —சோலை
மலைக்கள்ள னென்றுநான் தலத்தைச்சொன்னேன்
பார்த்தபோது சவ்வாசென்றே —எலுமிச்சம்
பழத்துக்கு மெண்ணெய்க்கும் பணங்கொடுத்தார்

161. ஏதுமற்ற பரதேசி —இவனைக்கை
யேற்றுப் பரிகரித்துப் பார்த்திடென்றே
தீதற்ற பண்டிதர்க்கு —நூறுபொன்னுங்
திட்டமாய்ச் சம்பளமுங் கட்டளையிட்டுக்

---

71. A. அப்துல் காதிர்.

72. இவர் சீதக்காதி மரக்காயரின் இளைய சகோதரர். இவர் முழுப் பெயர் மாமூன் நயினுப்பிள்ளையாக இருக்கலாம்.

73. இது சீதக்காதியின் பட்டப் பெயர். இப்பெயரின் விவரத்தை இந் நூலின் முகவுரையுட் பார்க்க.

162. காயத்தை யாற்றிக்கொண்டு —கீழக்
கரைக்குப் பெரியதம்பி மரக்காயர்
வாயிற் றலத்தில்வந்தால் —உன்னுடைய
வறுமை தொலைந்திடுமென் றுறுதிசொல்லிக்

163. கனதுரை மாமுநயினைப் —பிள்ளையென்மேற்
கருணை புரிந்தெழுந் தருளியபின்
எனைவோருங் கூடியிருந்தே —காய்ச்சியொத்
திட்டா ரதில்மருந்து கட்டியபின்

164. பத்தியந் தவறாமல் —சோறும்
பசியறிந்து கொடுத்தார் ருசிபெறவே
முத்திரைப் பதமாகக் —கெடுவிட்டு
மூன்றுநா ளைக்குள்ளே கடுப்பாற்றிக்

165. காயமு நாளுக்குநாள் —குணமாய்க்
கருந்தழும் பேறவே மருந்துகட்டித்
தாயென உபசரித்து —நோய்தீரத்
தற்காத்து ரட்சித்தார் மிக்காகவே

166. நடுத்தலம் புகழ்மதவேள் —மாமு
நயினு மகிபதி கையினாலே
கொடுத்திடும் பணத்தாலே —நானொரு
குதிரையும் வாங்கிக்கொண்டேன் சதிருடனே

167. ஆளொன்று கூட்டிக்கொண்டேன் —செஞ்சியில்வந்
தலைந்த பாவமெலாந் தொலைந்ததென்றே
நாளொன்றும் கேட்டுக்கொண்டேன் —சீக்கிரத்தில்
நடந்தேன் தொலைவழி கடந்துசென்றேன்

168. வாலிகொண்ட புரங்கடந்து —அரியலூர்
வழியும் புதுக்கோட்டை வெளியும்விட்டுச்
சோலியொன்றும் பாராமல் —திருமரு
தூருங் கடந்துதொண்டி யூரில்வந்தேன்

169. கோதற்ற தொண்டிகடந்தேன் —நல்லமணக்
குடியுந் திருப்பாலைக் குடியும்விட்டேன்
பாதைக்குள் வாடியும்விட்டேன் —தேவி
பட்டணமும் வந்துகண்டே னிட்டமுடனே

170. திருந்தலர் பணிபாதன் —நரபதி
செகபதி சேதுபதி ரகுநாதன்.[74]
பொருந்தமனு முறைசெய்யும் —ராமநாத
புரத்தில்வந் தன்றிரவு தரித்திருந்தேன்

171. வர்த்தக மன்னியர்சூழ் —பெரியதம்பி
மரக்காய ராசார வாசல்வந்தேன்
சுத்தவீர ரணசூரன் —செய்தகாதி
துரையெங்கே யென்றேன்கீழக் கரையிலென்றார்

172. அத்தலந் தனைக்கடந்தே —கண்மாயுப்
பளத்தையுங் கண்டுதிருக் குளத்தில்வந்தேன்
வைத்தபனை மரத்துக்குங் —காலுக்கும்
*வாரைக் குளத்தில்மூழ்கிக் கரையேறிக்

173. கணத்தினில் வழிகடந்தேன் —பாலையாறுங்
கடந்தே நொண்டிநொண்டி நடந்தேனே
மணற்சரி வதனைக்கண்டேன் —சாலையும்
வாய்ப்பான சிங்காரத் தோப்புங்கண்டேன்

174. கொடிக்கால் மணலுங்கண்டேன் —செம்பொன்
குடம்வைத்த வேகாந்தர் மடமுங்கண்டேன்
[கடைத்தலை வீதிகண்டேன் —லெப்பைமார்[75]
காலிமா[76] ரோதும்பள்ளி வாயில்கண்டேன்]

175. விருதுமன் னியர்கண்டன் —காயல்
விசய ரகுநாதப் பெரியதம்பி
கருதலர் திறையளக்கும் —வாசலைக்
கண்டேன் மனங்களி கொண்டேனே

176. சந்திக்க வந்திருக்குந் —துரைமக்கள்
தானாபதித்தலைவர் யூகிகளும்
மந்திரிப் பிள்ளைமாரும் —கணக்கரும்
வருக்கரும் மன்னியரும் வன்னியரும்

177. நிரப்பிடு மாசாரத்தே —நானுமந்த
நெருக்கத்தி லொருபுற மிருக்கச்செய்தே

---

74. கிழவன் சேதுபதி என்று விளங்கிய இரகுநாத சேதுபதி (கி. பி. 1674—1710).

75. தமிழ் முஸ்லிம்களுக்கு மார்க்கக் கிரியைகளை நடத்தி வைக்கிற புரோகிதர்.

76. A. காலி + T. மார்—முஸ்லிம் நியாயாதிபதி.

திருப்பாற் கடல்போலெனே —ரட்சித்த
சீமான் அவுதல்காதி மாமுநயினுன்

178. வரக்கண் டெழுந்திருந்தே —கும்பிட்டேன்
மார்க்கண்டன் போலிரென்று வாழ்த்திக்கொண்டேன்
இரக்கஞ்செய் தெனைநோக்கி —என்பிளாய்
எப்போ என்றார்நா னிப்போவென்றேன்

179. செங்கைமுகில் மாமுநயினுன் —நல்லதென்று
சேகுக்கண்டு[77] மன்னவன்முன் பாகச்சென்றார்
தங்களிலே யிருபேரும் —ரகசியந்
தனைப்பேசி மரக்காயர் சமுகத்திற்போய்

180. சேகுக்கண்டு மரக்காயர் —என்னுடைய
சேதிசெய்த காதிதிருக் காதிலுரைத்தார்
ஆகட்டென்று முடிதுளக்கி —அவனையிங்
கழைபுமென் றுளையவ ரனுப்பினரே

181. ஆனவர்கள் வந்துசொலவே —நமக்கினி
அட்டபோகங் கிட்டுமினித் திட்டமெனவே
கானுலா வியதொடையான் —செய்தகாதி
கதிர்ப்பிர பைதங்குஞ் சவுக்கையின்மேல்

182. பிறைநுத லியர்மதவேள் — மீராப்
பிள்ளை[78] மரக்காயர் வள்ளலுடன்
திறமுள அதிசூரர் —பலபல
செய்திகள் யோசனை செய்திடவே

183. வரிசை செய்துநயினு[79] —னுடைசுதன்
வாலமன் மதனைப் போலிருக்க
மாரதர் தொழுசரணன் —குட்டி
மாப்பிள்ளை யொருபுறம் மகிழ்ந்திருக்க

184. மாதர்கள் மதரூபன் —எனவரு
மாப்பிள்ளை மாமுநயி னுப்பிள்ளையும்
பூதர புயசயிலன் —சேகுக்கண்டுப்
பூபதி யுடனொரு புறத்திருக்கச்

77. A. ஷைகு + A. கனி. 78. P. மீரான் + T. பிள்ளை.
79. A. சய்யித் + T. நயினுன்.

185. சங்கமுத் தமிழ்தேறுங் —கல்விக்
தலைவர் மகிழ்உமறுப் புலவரு[80]டன்
செந்தமிழ்க் கந்தசாமிப் —புலவ[81]னுஞ்
சீராட் டெனத்தமிழ் பாராட்டவே

186. (துரைமக்க ளருகிருக்க —மறுமன்யர்
சூழ்ந்துகை வாய்புதைத்துத் தாழ்ந்துநிற்கத்
திரைசுற்று மணித்தவிசில் —சருவந்து
சிறந்திடக் கிளைவந்து நிறைந்திருக்க

187. கரணிக்கர் நிறைந்துநின்றே —அருட்கடைக்
கண்பார்த்து வாய்புதைத்துக் காரியஞ்சொல்லச்
சரணிற் சலாமுரைத்தே —தீவாந்தச்
சத்திரரும் வர்த்தகரு முத்திரஞ்சொல்ல

188. குச்சரியர் வச்ரமணியும் —நகைகளும்
கொண்டுவந்து தெண்டனிட்டுக் கண்டுவணங்க
எச்சரிக்கை சாமியென்றே —பக்கலில்
இராசதக் காரர்நின்று வாசகஞ்சொல்ல)

189. மத்தளமுங் கைத்தாளமுந் —தம்புரு
வாத்தியங்கள் கொண்டுபலர் கீர்த்தனஞ்செய்ய
முத்தமிழ் தான்தெரிந்தே —சமுகத்தில்
முதுதமிழ்க் கவிராசர் பதமுரைக்க

190. இலகிய கமலமகள் —சாந்த
இலட்சுமி யும்வீர லட்சுமியுங்
கலைமக ளருவதன —சுவாமியென்
கர்த்த னெனப்பணிந்து நிர்த்தமிடத்

191. திருப்பாற் கடல்போலும் —சமுகத்தில்
திரைபோ னிரைசா மரையெறியத்
தருப்போற் கொடைகொடுக்கும் —வட்டாவில்
தாம்பூல முந்துகிலுந் தாங்கிநிற்க

192. (சங்கநிதி பத்மநிதிபோல் —நிதிவாரிச்
சடையாம லிருகையுங் கொடைகொடுக்க

80. உமறுப்புலவர் நபிநாயகம் அவர்களின் ஜீவிய சரிதையைப் புராண மாக ஏறக்குறைய ஐயாயிரம் பாட்டுக்களில் பாடியுள்ளார். இதற்குச் சீறாப்புராணம் என்று பெயர். இதன் விரிவை இந்நூலின் முகவுரையிற் பார்க்க.

81. கந்தசாமிப்புலவர் திருப்பூவணப் புராணம், திருஆப்பனூர்ப் புராணம் முதலியன பாடியவர்.

இங்கிதசௌளந் தரியமின்னூர் —ஆலாத்தி
யேந்தி யிருபுறமுஞ் சேர்ந்துநிற்க

193. நிறைந்தகலை மதிவந்தே —சமுகத்தில்
நின்றதென்ன வெள்ளைவட்ட மொன்றுநிழற்றச்
சிறந்தசிங் காதனத்தில் —செய்தகாதி
சிலைமதனைப்போலக் கொலுவிருந்தான்

194. இருந்தசமு கத்திற்சென்றேன் —உடல்பூரித்
திளகி மனநன்றாய்த் தளதளத்துக்
கருந்தடங் கண்ணியர்வேள் —செய்தகாதி
கன்னுவ தாரனைப் போலிருந்தான்)

195. விஞ்சையர்க் கநுகூலன் —காயல்
விசைய ரகுநாதப் பெரியதம்பி
கஞ்சமலர்ச் சரணத்தைக் —கண்ணாரக்
கண்டு களிகூர்ந்து தெண்டனிட்டேன்

196. (அடைக்கலங் காத்தபெருமான் —மன்னவர்க்
கரசு நிலைநிறுத்துஞ் செய்தகாதி
கடைக்கண்ணா லருட்பார்வையைக் —கண்ணாரக்
கண்டு களிகூர்ந்து தெண்டனிட்டேன்)

197. தெண்டனிட்டு வணங்கிநின்றேன் —செய்தகாதி
திருவுள மகிழ்ந்தரு ளகங்குளிர்ந்து
பண்டு பழகினவர்போல் —அடியேன்
பாட்டைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்டனரே

198. கேட்டு மனதிலிரங்கி —அடியேன்
கிலேசந் தவிரநல்ல வாசகஞ்சொல்லி
நாட்டிற் றிரிந்துபிழைப்பான் —இவன்றனை
நாமிசு லாமாக்கு[82] வோமெனவே

199. தாராள மாநினைந்தே —அடியேன்
தன்கையி லாயிரம் பொன்கொடுத்துப்
பேரான சதக்கத்துல்லா[83] —முன்பாகப்
பேதமில் லாக்கலிமா[84] வோதச்சொல்லி

---

82. இஸ்லாம் மதத்தில் சேர்ப்போம்.

83. **சதகதுல்லா**—இவரைப்பற்றிய செய்திகளை இந்நூல் முகவுரையிற் காண்க.

84. இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளுகிறவர் சொல்லவேண்டிய விசுவாசப்பிரமாண வாசகம். லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு முஹம்மதுர் ரசூலுல் லாஹி. (அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு கடவுளில்லை. முஹம்மது அல்லாஹ்வின் திருத்தூதர்).

200. பரிவுசெய் தெனையனுப்பக் —கொத்துவாப்
பள்ளி[85] வா சலில்வந் துள்புகுந்தேன்

எரிகதிர் மணித்தவிசில் —(ஆலின்க[86]
ளெல்லா ருடன்சதக்கத் துல்லாவைக்
201. கண்டுதொழு திறைஞ்சிநின்றேன்) —இசலா
... ...
... ...
மாக்குமெனை யென்றொரு வாக்குச்சொன்னேன்

202. சடுதியில் சதக்கத்துல்லா —கலிமாந்
தானுஞ்சொன் னாதை நானுஞ்சொன்னேன்
[அண்டைவொடு கலிமாவின் —பொருள்கள்
அனைத்தையுஞ் சொன்னாரென்றன் மனந்திருத்தி]

203. படிந்த பறுது[87]சுன்னத்து[88] —நபிலுடன்[89]
பாத்திகா[90] வோதிச்சின் னாள்திரிந்தேன்
முடித்துக் கதா[91]தொழுதேன் —இவனல்ல
முசிலே[92] யெனச்சொல்லி பிசலாத்தில்

---

85. வெள்ளிக்கிழமையிலும், வருஷம் இரு முறை ரமலான் நோன்பு முடிந்த மறுநாளிலும், துல்ஹஜ் மாதம் 10-ம் நாளிலும் முஸ்லிம்கள் திரளாகக் கூடித் தொழும் இடம்.

86. A. ஆலிம்—அறிந்தவர்.

87. A. பர்லு—அல்லாஹ்வின் கட்டளைப்படி நிறைவேற்ற வேண்டிய தொழுகை முதலிய கடன்கள்.

88. A. சுன்னத்-நபிகள்பிரான் நடந்துகாட்டிய முறைகளைப் பின்பற்றுதல்.

89. A. நபில்—மிகுந்த புண்ணியம் கிட்டவேண்டுமென்ற கருத்துடன் செய்யும் கிரியைகள்.

90. A. பாதிஹா—தொழுகை முடிந்த பின்னரும் நற்காரியங்கள் செய்யு முன்னரும் அல்லாவை வேண்டிக்கொள்ளுதல்.

91. A. கலா—கடன் தொழுகையை நிறைவேற்றுதல். விபரம் தெரிந்த வயதிலிருந்து அநுதினமும் ஐந்து வேளை தொழுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமின் கடமை. இவ்விதம் செய்யாதவர்கள், தங்கள் வாழ்நாளில் எச்சமயத்திலேனும் மார்க்கக் கிரியைகளைச் சரிவர நடத்தவேண்டுமென்ற மனஉறுதியுடன் ஐந்து வேளைத்தொழுகையைக் கடைப்பிடித்தால், முன் செல்லாகவேண்டிய தொழுகைக்காக அநுதினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தக் கடன்தொழுகையை நிறைவேற்றுதல்.

92. முஸ்லிம்.

204. தொழுகையுஞ் செக்காத்துடன்[93] —நோன்பையும்[94]
தொடுத்த படிபிடித்து முடித்திடுநாள்
பழுதற்ற கசு[95]செய்யவே —போவென்றார்
பக்கத்தி லேயிருந்தோர் மக்கத்திலே[96]

205. சொற்படி யுற்பனமாய்ச் —சதக்கத்
துல்லா வுடன்சலாமுஞ் சொல்லிக்கொண்டேன்
சற்குண நிதியனையான் —செய்தகாதி
தாமரைத் தாளுக்குச்ச லாமுரைத்தேன்

206. கன்னுவ தாரனையா —செய்தகாதி
காரியக் காரர்கள் வீரியமாய்ப்
பொன்னுலே வாழ்க்கைதனில் —தொழில்செய்யப்
போறபத் தாசினி லேறிக்கொண்டேன்

207. அணிபெறு பத்தாசிலே —ஏறி
ஆட்க ளுடன்பொன்னுல் வாழ்க்கைசென்றே
திணிசுடர்ப் புரிசைசுற்றுங் —கோழிக்கூட்டிற்
செப்பமுடன் சென்றுமறு கப்பலேறி

208. கடற்றுறை வழிகடந்தே —இறங்கிமக்
காவுங் காபத்துல் லாவுங்[97]கண்டேன்
இடத்தினி லெப்பைமாரும் —எல்லார்க்கு
மீவுகள் கொடுக்குஞ்ச ரீவு[98]களும்

209. அறபிகள் செய்து[99]களும் —செயிகு[100]க
ளாலின்க ளோதும்பள்ளி மோதீன்[101]களுந்
திறமுட னிருக்கக்கண்டேன் —யாவர்க்கும்
செப்ப முடன்சலாம் செப்பினனே

---

93. ஏழைவரி.

94. ரமலான் மாதத்தில் முப்பது நாள் பகலில் உபவாசமிருத்தல்.

95. A. ஹஜ்—புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களாகிய மக்கா, மதினு என்னும் இடங்களுக்கு யாத்திரை செய்தல்.

96. நபிகள் நாயகம் பிறந்த நகரம்.

97. கஃபதுல்லா—மக்காவில் இருக்கிற புராதனப் பள்ளிவாசல்.

98. A. ஷரீப்—தலைமைக்காரர்.

99. A. சய்யித்—நபிகள்பிரானின் திருப்புதல்வி பாத்திமாநாயகத்தின் பின்சந்ததியார்.

100. A. ஷைக்—போற்றத்தக்க முதியோர்.

101. A. முஅத்தின்—பள்ளிவாசலில் நிகழும் ஐந்துவேளைத் தொழுகையில் ஒவ்வொரு வேளையும் தொழுகைக்குக் கூப்பிடுகிறவர்.

210. மக்கமுங் கவா[102]வையுங் —கடந்தந்த
வரிசைத் தலங்களெல்லாந் தெரிசித்தபின்
மிக்கபொறுக் கான்படியே —அடியேன்
மேலோனைத் தொழுதொரு பாலிருந்தேன்

211. அய்யமில்லா தத்தலத்தில் —ஒதி
அருந்தவம் புரிந்தங்கே யிருந்ததற்பின்
மைதவழ் முகிற்குடையார் —அரசுசெய்
(மதினு[103] தனக்கிரு பதுநாளில்

212. போனேன் மதினுவில் —மதினுப்
புரிசையெல் லாங்கண்டேன் வரிசையுடன்
தானே யகமகிழ்ந்து —திருவடி
சார்ந்த தலத்தைக்கண்டு சேர்ந்தேனே

213. செல்லைக் குடைதரித்தோர் —மதினுச்
செகமெலாம் புகழ்மக மதுநபினுர்[104]
சொல்லிற் சுவபதிபோல் —வாஞ்சையாய்த்
துலங்கிய மாளிகை வலஞ்சுற்றினேன்

214. சுற்றிவந் தெதிரே நின்றேன் —அவிடத்தில்
துய்யோன் மறையோதுஞ் செய்துகள்முன்னே
வெற்றிச் சலாமுரைத்தேன் —அவிடத்தில்
மேலோனைத் தொழுதொரு பாலிருந்தேன்

215. வரிசை நபியிறசூல்[105] —முகம்மது
மந்தார முகிற்குடைக் கொந்தாலத்தை
அருகிலே சென்றநபியைப் —போற்றி
ஆத்திரந் தீர்ந்திடத் தோத்திரஞ்செய்தேன்

216. படியேழ் புகழ்நபியை —அவுதுல்லா
பாலக ராமிற சூல்நபியை
அடியேன் மனக்குறையும் —போகவென்
ஞத்திரந் தீர்ந்திடத் தோத்திரஞ்செய்தேன்)

---

102. A. கஃபா.

103. மதீனு—நபிகள்பிரான் காலத்திலும், அவர்களுக்குப்பின் நான்கு கலீபாக்கள் காலத்திலும் விளங்கிய முஸ்லிம் ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைநகரம்.

104. A. முஹம்மது + T. நயினர்—முஹம்மது நபி.

105. A. நபி—(அறிவிக்கிறவர்) + A. ரசூல் (தூதர்).

217. போற்றித் துவா[106]வோதியே —பரவசமாய்ப்
புத்தி மயங்கியொரு நித்திரைசெய்தேன்
ஏற்றுக் கவுலா[107]க்கியே —எனக்குமுன்
னிருந்த காலுங்கையும் வளர்ந்திடவே

218. சுறுக்கா வெழுந்திருந்தேன் —எங்களிற
சூலரு ளாற்கையுங் காலுங்கண்டே
குறிப்பா யதிசயித்தே —ஈமான்[108]
கொண்ட பலன்கைம்மேல் கண்டேனே†

219. [காயலின் மகராயன் —செய்த
காதியைத் திசைநோக்கிக் கைஎடுத்தேன்
தாயென வுபசரித்த —மாமுநபினூர்
தன்னையு நினைந்தே தாழ்ச்சிசெய்தேன்

220. அறபுக் கரையுமக்கமு —மரச
ரவர்வாழி யவர்குல முறைவாழி
குறைசி[109]க் கிளையும்வாழி —செயிதுக்
கூட்டமும் வாழிபுறாக் கான்வாழி

221. ஆழிசூழ் புவிவாழி —செருவில்
அரிய துரைசேது பதிவாழி
கீழக் கரைவாழி —சிங்கக்
கேசச் சதக்கத்துல் லாவாழி

222. தீனவர் குலம்வாழி —செய்தகாதி
செல்வமுங் கல்வியுந் தினம்வாழி
ஆனமதி மூன்றுமழை —பெய்தே
அனைவோரும் வாழிரப்பில் ஆலமீனே[110].]

---

106. A. துஆ—அல்லாஹ்வை இரங்கி வேண்டுதல்.

107. A. கபூல்—ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.

108. A. ஈமான்—நம்பிக்கை.

† "நாயனை வணங்கிக்கொண்டு—இறசூல்
நபியையும் புகழ்ந்துகொண் டதிசயித்தேன்".

இந்த அடிகள் ஏட்டில் அதிகமாக உள்ளன.

109. A. குறைஷி—நபிநாயகம் அவர்களின் குலத்தின் பெயர்.

110. A. ரப்பில் ஆலமீன்—எல்லா உலகங்களையும் காத்தருளும் ஆண்டவன்.

அனுபந்தம்

சீதக்காதியைப் படிக்காசுப்புலவர் பாடியவை

1. காய்ந்து சிவந்தது சூரிய காந்தி கலவியிலே
தோய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண் டொலைவில்பன்னூல்
ஆய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்ச மனுதினமும்
ஈந்து சிவந்தது மால்சீதக் காதி யிருகரமே.

2. ஓர்தட்டி லேபொன்னு மோர்தட்டி லேநெல்லு மொக்கவிற்கும்
கார்தட் டியபஞ்ச காலத்தி லேதங்கள் காரியப்பேர்
ஆர்த்தட்டி னுந்தட்டு வாராம லேயன்ன தானத்துக்கு
மார்தட் டியதுரை மால்சீதக் காதி வரோதயனே.

3. நேசித்து வந்த கவிராசர் தங்கட்கு நித்தநித்தம்
பூசிக்கு நின்கைப் பொருளொன்று மேமற்றைப் புல்லர்பொருள்
வேசிக்குஞ் சந்து நடப்பார்க்கும் வேசிக்கு வேலைசெய்யுந்
தாசிக்கு மாகுங்கண் டாய்சீதக் காதி தயாநிதியே.

4. ஈயாத புல்ல ரிருந்தென்ன போயென்ன எட்டிமரங்
காயா திருந்தென்ன காய்த்துப் பலனென்ன கைவிரித்துப்
போயா சகமென் றுரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஓயாம லீபவன் மால்சீதக் காதி யொருவனுமே.

5. என்னனைக் கன்றமுத்தனை குனிக்கு மிறையனை யனைக்குமேயன்று
மன்னனைக்கன் றிப்பின்னனைக் குதவாவன்புளால் வருந்தி வாடுவனோ
முன்னனைக்கொன்று பின்னனைப்புரந்த முதுபகையவன் பிதாவுருமற்
கன்னனைக்கொன் றுவிசயனைப்புரந்தகவுத்துவாகாயலாதிபனே.

சீதக்காதி இறந்தபோது படிக்காசுப்புலவர் பாடிய கையறம்

*6. பூமா திருந்தென் புவிமா திருந்தெனிப் பூதலத்தில்
நாமா திருந்தென்ன நாமிருந் தென்னநன் னாவலர்க்குக்
கோமா னழகமர் மால்சீதக் காதி கொடைமிகுந்த
சீமா னிறந்திட்ட போதே புலமையுஞ் செத்ததுவே.

7. விண்ணுக்கு மண்ணுக்கும் பேராய் விளங்குதே வேந்தனெனுங்
கண்ணுக் கினிய துரைசீதக் காதி கமலநிகர்
தண்ணுக் கிசைந்த வதனசந் த்ரோதய சாமியிந்த
மண்ணுக்கு ளேயொளித் தான்புல வோர்முகம் வாடியதே.

---

* இப்பாட்டு நமச்சிவாயப்புலவர் பாடியதென்பர். (தனிப்பாடல்).

8. தேட்டாளன் காயற் றுரைசீதக் காதி சிறந்தவச்ர
நாட்டான் புகழ்க்கம்ப நாட்டிவைத் தான்றமிழ் நாவலரை
ஓட்டாண்டி யாக்கி யவர்கடம் வாயி லொருபிடிமண்
போட்டான் அவனு மொளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே.

9. மறந்தா கிலுமரைக் காசுங்கொ டாமட மாந்தர்மண்மேல்
இறந்தாவ தென்ன இருந்தாவ தென்ன இறந்துவிண்போய்ச்
சிறந்தாளுங் காயற் றுரைசீதக் காதி திரும்பிவந்து
பிறந்தா லொழியப் புலவோர் தமக்குப் பிழைப்பில்லையே.

ஷை வள்ளலை நமச்சிவாயப்புலவர் பாடியவை

10. மைப்போ தகமும் வளநாடுஞ் செந்தமிழ் வாணர்க்கருள்
கைப்போ தகமனை யான்சீதக் காதியைக் காத்திருந்த
அப்போ தறிந்திலம் இப்பாழ்ம் பணத்தின் அருமையெல்லாம்
இப்போ தறிந்தனம் ஈயாத லோப ரிடத்திற்சென்றே.

11. தடக்கும்ப கிம்புரிக் கொம்ப சலப்பெருந் தந்திபட
நடக்குந் துரங்கத் துரைசீதக் காதிநன் னட்டினில
வடக்குங் குமக்கொங்கை மின்னே யவன்றெரு வாயிலிலே
கிடக்குங் கலியும் பராராச ரத்ன கிரீடமுமே.

(தாய் சோதிடரை நிந்தித்துரைத்தல்)

12. மாகத்தத் தும்புக ழான்பகை வேந்தர் மகுடம்பொடி
யாகத்தத் தும்பரி யான்சீதக் காதி யணிமலரின்
ஏகத்தத் தும்பி யிசைபாடு மார்பனி லென்மகட்கோர்
மோகத்தத் துண்டென்று சொன்னீ ரிலைமுன் மொழிந்தவரே.

(பாலனைப் பழித்தல்)

13. வேளா மழகன் றுரைசீதக் காதியென் வீட்டிலொரு
நாளா கிலும்வரக் காண்கில னேயெந்த நாளுமவன்
தோளா லணையுஞ் சுகவாலி பத்தைத் துணிக்கவொரு
வாளாய்ப் பிறந்தனை யேமக னேயென்ன வாயுனக்கே.

சீதக்காதி பேரில் தாசி பாடியது

14. தினங்கொடுக்கும் [1]கொடையானே
தென்காயற் பதியானே [2]சீதக் காதி
இனங்கொடுத்த [3]வுடைமை யல்ல
[4]தாய்கொடுத்த வுடைமையல்ல [5]எளியா ளாசை

1. கையானே. 2. செய்தக்காதி. 3. தனமல்ல. 4. ஆய்கொடுத்ததனமுமல்ல. 5. எளியேனித்தம்.

மனங்கொடுத்து மிதழ்கொடுத்து மபிமானந்
தனைக்கொடுத்தும்[6] மருவி ரண்டு
[7]தனங்கொடுத்த வுடைமையெல்லாங் கள்ளர்கையிற்
பறிகொடுத்துத் தவிக்கின் றேனே.

15. பத்தாய மீதுங் கடாரங்க டோறும் பணத்தைவைத்துச்
செத்தா ரவர்நரர் தாமல்ல வேசெய்தக் காதியென்போன்
உத்தாய மீதுந்தன் கையா லிறைத்தும் ஒருபணமும்
வைத்தா னிலையென்றும் வைத்தான்றன் கீர்த்தியை மாத்திரமே.

தலைவன் பொருளீட்டற்குக் கப்பலேறிப் போயினனாக,
தலைவி அவன் பிரிவாற்றாது வருந்திக்கூறல்.

16. தரைகண்ட மட்டும் படர்ந்தண்ட கோளமுந் தாவியெங்கும்
உரைகண்ட கீர்த்தி பெறுஞ்சீதக் காதி யுலகினில்வென்
டிரைகண் டெழுங்கடன் மீதேதன் வங்கத்தைச் செல்லவிட்டுக்
கரைகண் டவனினங் காணேனென் னுசைக் கடற்கரையே.

6. வளருங்கும்ப.
7. தனங்கொடுத்துந் தேடுதனம் பறிகொடுத்தே இப்படியான்.

பெயரகராதி

அப்பாஸ்கான்
அபூபக்கர்
அலி
அலிமர்தான் கான்
அப்துல்லா
அஹமத் கான்
இமாம் கான்
உதுமான்
உமர் கலீபா
உமர்ப் புலவர்
எச்சப்ப நாயக்கன்
ஔரங்குஜேப்
கத்லூ கான்
கந்தசுவாமிப் புலவர்
கானெ கானன்
குட்டி மாப்பிள்ளை
சதக்கத்துல்லா
சந்தா வைரோயி கோர்பரே
சப்தர் கான்
சமத் கான்
சிகோஜி ராயன்
துல்பகார் கான்
சைய்யிது நயினான்
சேதுபதி ரகுநாதன்
தாவூது கான்
நவாஜ் கான்
நாதிர் கான்
பஹலூல் கான்
பிரமன் அம்பட்டன்
மக்கா இஸ்மாயீல் கான்
மலிக் சுமந்தர் கான்
மாமு நயினாப் பிள்ளை
மீராப்பிள்ளை மரக்காயர்
முஹம்மது நபி
முஹம்மது கான்
முஹிய்யுத்தீன்
ராமு ராயன்
விசய ரகுநாத பெரிய தம்பி மரக்காயர்
ஷாத்பாவ்ஷ் கான்
ஷைக் அப்துல் காதிர்
ஷைக் கனி மரக்காயர்
ஹசன்
ஹுசைன்

இடப் பெயரகராதி

அரியலூர்
ஆக்ரா
கண்ணனூர்
காயல்
காவேரி
கீழக்கரை
கோல் கொண்டா
கோழிக்கூடு
சிரகிரி
சீரங்கம்
செஞ்சி
சென்னபட்டணம்
சோலை மலை
திண்டுக்கல்
திருமருதூர்
திருப்பாலைக்குடி
தேவிபட்டணம்
தொண்டி
நால் கொண்டா
மக்கம்
மணக்குடி
மதினா
மதுரை
பாலையாறு
புதுக்கோட்டை
ராமநாதபுரம்
வச்ரநாடு
வகுதை
வந்தவாசி
வாடி
வாலிகண்டபுரம்
வேலூர்

அரிய வழக்குச் சொற்கள்

அகலாத்து
ஆக்கினைக்களரி
ஆலிம்
இசுலாமாக்குதல்
இறசூல் நபி
ஈமான்
உச்சிக் கொள்ளுதல்
ஒட்டைக்காடு
கமர் பந்து
கலிமா
களச்சேவல்
கஃபா
கபூலாக்குதல்
காலிமார்
குச்சரியர்
குபிரான பேர்
குறைசிக்கிளை
கைலாகு
கொத்துவாப்பள்ளிவாசல்
சக்காத்து
சகலாத்து
சதிர்
சரீவு
சருபந்து
சலக்கம்
சவுக்கை
சாணிப்பயல்கள்
சுக சுறுக்கு
சுன்னத்து
சைய்யிது
சைய்யிதுக் கூட்டம்
சோணங்கி நாய்
தக்லா
துடக்கு
துவா ஓதுதல்
தீனவர்
தீனோர்கள்
நசுறுணிகள்
நபியிறசூல்
நபில்
நிஷான்
பகீர்
பகால்
பத்தாசு
பற்லு
பாசாளம்
பாதிஹா ஓதுதல்
பிஸ்மி, விசுமி
புர்க்கான்
பொரந்தலியர்
பொருக்கான்
முசிலை
மெய்வழக்கஞ் செய்தல்
மோதின்
ராசதக்காரர்
லாடர்கள்
லெப்பைமார்
வட்டா
வருக்கர்
வெள்ளை வட்டம்
றசூல் நபி
றப்பில் ஆலமீன்
ஷைக்
ஹஜ்